

TRẦN VĂN LÊ

*Mỗi Ngày
Mây Bay Qua*

NHÂN ẢNH
2023

Trần Văn Lệ

*Mỗi Ngày
Mây Bay Qua*

Nhân Ảnh
2023

MỖI NGÀY MÂY BAY QUA

Trần Văn Lệ

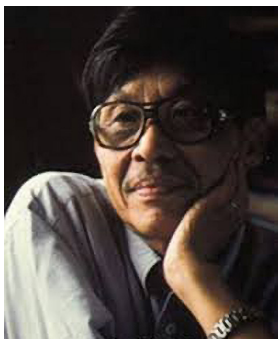
Biên tập, đọc bản thảo: Nguyễn Thiên Nga

Dàn trang: Lê Nguyễn Minh Quân

Nhân Ảnh xuất bản **2023**

ISBN:

Copyright © Trần Văn Lệ 2023

Tên thật **TRẦN VĂN LÊ**

Sinh ngày 31-05-1942

tại Phan Thiết, Bình Thuận

Trưởng thành và dạy học tại Đà Lạt

Hiện định cư tại Los Angeles, Hoa Kỳ

TÁC PHẨM THI CA ĐÃ XUẤT BẢN

BAY VỀ ĐÂU ĐÓ Ở QUÊ HƯƠNG • HỒN TAN TRONG THƠ •
NẮNG RỐT VƯỜN XUÂN • GỬI EM MỘT ĐÓA HOA HỒNG •
TA NHỚ NGƯỜI XA CÁCH NÚI SÔNG • TRĂM NĂM ĐỂ LẠI
• NẾU BƯỚC CHÂN NGÀ CÓ MỎI • TỪ LÚC ĐƯA EM VỀ LÀ
BIẾT XA NGHÌN TRÙNG • MAY MÀ CÓ EM ĐỜI CÒN DỄ
THƯƠNG • MÁI AI BIẾT MÌNH SỐNG • MỘT THỜI TRONG
TRANG THƠ • NÓI THẦM VỚI THƠ • ÁO DÀI EM TRẮNG
BAY TRONG GIÓ NÓN LÁ BÀI THƠ CHUYỆN CỦA CHÀNG
• CON TRAO TRẢO BỜ AO BAY ĐI BUỒN LẮNG LẶNG •
HÌNH NHƯ TỪ TRONG CHIÊM BAO • CHIỀU BÊN SÔNG
ĐỨNG TRÔNG LÀN KHÓI • DÃ QUỲ THƯƠNG NHỚ • ÁO
DÀI ƠI THƯƠNG QUÁ NHỚ VỀ • VỜI VỘI • ĂN CỦA RỪNG
RỪNG RỪNG NƯỚC MẮT • VIẾT NHỮNG DÒNG NÀY • THƠ
• CŨNG ĐÀNH GIÓ LẠC MÙI HƯƠNG...

THAY LỜI TỰA

Mỗi Ngày Mây Vẫn Bay Qua Đây

“Đường đi qua một mùa Xuân, không ai muốn xóa dấu chân của mình. Hoa vàng và đám cỏ xanh, đàn bướm bướm trắng bay quanh bước người...”

Đường đi qua mùa xuân ấy là con đường Thơ. Như mọi lần, tôi bước thong dong theo chân ông – thi sĩ Trần Văn Lệ trên con đường ấy với cảm xúc dành cho thơ vẹn nguyên như ngày đầu và cũng không muốn xóa dấu chân của mình.

Con đường Thơ ấy có nhiều khi ấy bình yên. Nắng thơm, hoa thơm, cỏ thơm, đất trời thơm. Gió mơn man đùa trên từng tán thông già. Chim riu rít hát ca.

Có đôi khi con đường ấy mưa bão đi qua. Trời phong ba, đất phong ba, đời cũng phong ba. Mây xám giăng đầy, từng sợi buồn rơi rơi theo triền con dốc nhớ.

Vậy là đã hết mùa xuân, một mùa xuân như mọi mùa xuân, có nắng thật dày và gió cũng thật nhiều. Con đường Thơ thì vẫn dài; sẽ đi qua Hạ đỏ, Thu vàng, Đông xám; sẽ đi qua bao năm tháng nhớ nhung, chờ đợi và mây vẫn cứ bay qua mỗi ngày.

Mỗi ngày thi sĩ đã có ít nhất một bài thơ.

Mỗi ngày, tôi – một người bạn nhỏ theo chân ông bước trên *“con đường đi giữa đời vui”* với *“những câu triết lý mây trôi lững lờ...”*

Mỗi bài thơ như áng mây bay qua trong trời với đủ màu sắc, đủ kiểu *“mây mỏng, mây dày, nhẹ, nặng”* và kể cả gió, *“gió có màu là cái màu mây trắng...”*

Không thể phủ nhận rằng, hình ảnh đẹp và xuất hiện

nhieu nhất trong thơ Trần Văn Lệ là mái tóc dài của một người con gái tuổi mười bảy năm xưa, mái tóc hay được ví như mây trời.

*“Dù ai chưa tới mà tôi ngỡ...
mây trước mặt tôi, suối tóc người!”*

*“Thơ tôi buổi sáng thơm lòng tóc,
đá tạ ai kìa bước nhỏ qua đây!
Nếu mà tôi ví mây là tóc
thì tóc của nàng... một áng mây!”*

Để rồi ẩn hiện dưới mái tóc mềm đẹp như mây ấy, ta vỡ òa trong vần thơ thật lạ:

*“Vàng trán em mây xòa ngũ sắc
Ánh hào quang sáng rực muôn hoa...”*

Hình ảnh đẹp ngời ngời. Thi sĩ đã thì thầm cùng thơ bằng ngôn ngữ rất riêng. Tôi không hình dung được hết “mây xòa ngũ sắc” trên vàng trán – vàng thơ kia nhưng tôi mong nếu có sợi mây xám buồn nào còn vương vất xin hãy để ngủ vui trong dĩ vãng.

Mỗi ngày thi sĩ có ít nhất một bài thơ.

Mỗi ngày mây vẫn bay trong trời, thả trên con đường Thơ những bóng nắng xoe tròn đôi mắt phố, lấp ló khoe môi xinh. *“Mây trên đầu và trái tim trên môi.”*

Mỗi ngày mây vẫn bay qua thềm, thềm nhà có hoa, rừng rưng nhớ những chiều xưa xa...

Mỗi ngày mây vẫn bay quanh thuyền, mây êm đêm, mây là buồm căng gió tình yêu ra khơi mệnh mông. *“Con thuyền mây trôi giạt... con thuyền mây trôi giạt... gió giạt con thuyền mây!”*

Mỗi ngày mây vẫn bay, bay ngoài cửa lớp. Tà áo nữ sinh

trắng rợp sân trường. Ai nhớ ai mà mắt cứ rưng rưng, từng giọt lệ tái tê lẫn tròn về bến cũ. Trang giấy trắng ngả vàng còn đôi dòng mực tím. Em sang sông hôm ấy gió tới bồi ...

Mỗi ngày mây vẫn bay, mây mang mưa qua đây. Mái hiên gầy run trong niềm nhớ dang đầy, Quê Hương và Gia Đình, mưa đầu yên lành.

Mùa xuân dịu dàng, mỗi ngày mây vẫn bay. Mùa xuân nồng nàn, dù mắt ai vẫn cay. Mùa xuân gặp người trong mơ, bao đắm say...

*“Mây trên đầu và trái tim trên môi
Với em như thế, nhé muôn đời
với em, duy nhất người yêu quý
mây bình bồng trái tim thấm tươi...”*

Và như thế, mỗi ngày mây vẫn bay.

Nguyễn Thiên Nga
Dalat, tháng 4/2023

Chú thích:

Những câu thơ nằm trong ngoặc kép là của nhà thơ Trần Văn Lệ.

Cảm Ơn Em Tình Yêu

Con chim bồ câu trắng
bay lên chào buổi mai!
Hôm nay trời lại nắng
mùa Đông bớt lạnh chăng?

Trời xanh và rất trong
hứa hẹn ngày trong vắt
em ơi em duy nhất
anh nhớ em vô cùng!

Nhớ đôi mắt là sông
nhớ tóc bồng là núi
nhớ từ đầu tới cuối
con đường làng còn sương...

Con bồ câu dễ thương
thấy màu sương là nó?
Tôi thật tình nín thở
sợ động đường em đi...

Em làm tôi nhớ quê,
nhớ một cách kỳ lạ!
Nhớ như giữa biển cả
thao thiết một cù lao!

Tôi nói với ai nào?
Hỡi chim bồ câu trắng?
Hỡi bình minh? Hỡi nắng?
Hỡi xa vắng... bao la!

Bỗng tôi thềm mái nhà
khói bếp hồng buổi sáng
một câu thơ lãng mạn
reo lên mừng ngày vui...

Giống như tiếng em cười
khúc khích sau tay áo...
Nhà Thờ người đi Đạo
bồ câu trắng tung bay!

*Tất cả chỉ là mây
là mù sương đang tản
con bồ câu màu trắng
duy nhất thành bài thơ!*

Chấm Dấu Hỏi Nha Câu Đó Trên Đầu

Tôi hẹn mãi
sẽ có ngày
tôi về thăm Đất Nước,
mà hẹn hoài
hẹn mãi,
Có Gì Đầu?

Chấm dấu hỏi
nha,
cái dấu đó trên đầu
câu nước mắt
Em Lau Giùm Có Được?

Em cho tôi,
cho tôi đi,
làm phước:
cúi xuống hôn em
ngón chân út
được không?

Đừng hỏi tôi
sao không hôn
hai má em hồng?
Trời không mưa
là nắng phải không
cô bé bỏng
đứng bên cây thông
đầu dốc núi!

Tôi hay hỏi
Tại Sao Mình Không Tội
mà xa em không biết mấy năm tù,
rồi xa thêm,
chừ xứ lạ thiên thu?
độc sương mù
vi vu gió nhẹ!

Em ơi em
năm châu bốn bể,
bể nào to hơn Thái Bình Dương?
đường nào cũng cao khi nghĩ tới Thiên Đường
nên giọt lệ luôn luôn chảy xuống!

Ngày tôi về
thăm Quê Hương chắc muộn,
má hồng em còn mấy chút
hoàng hôn?
còn? Còn chẳng là những tiếng boong boong
của Giáo Đường Nicholas,
của Chùa Linh Sơn,
của núi non trùng điệp...

*Ôi sẽ có một ngày tôi mất khép
bàn tay nằm trên trái tim héo hon!
trăm năm bia đá thì mòn,
thiên thu hơi thở tôi còn gió thôi!*

Dây Hoa Nếp Mặt Gương Lòng Bóng Ngàn Liễu Rung Cường Sóng Gợn Tình

Hôm nay, nắng đẹp. Hoa và Bướm. Vườn rộn ràng Hoa Bướm. Dễ thương! Tôi tưởng tượng tình-muôn-thuở trước... muôn-thuở-sau lòng muôn tơ vương!

Tôi tưởng tượng em như vẫn vậy... và tôi, Tư Mã vẫn kề em; chúng mình đi dạo đường Hoa Bướm và chúng mình phơi hai trái tim!

Em ơi có bốn câu thơ cũ tôi nhớ thuộc lòng trước Bảy Lăm... khi Cải Tạo về tiêu hết sách, quên tên tác giả, một Thi Nhân!

Tôi xin Tác Giả còn hay mất, tha thứ cho tôi sự lỡ làng... bởi chỉ có em là hiện hữu giữa trùng dương thơ thơ mệnh mang...

Tôi chép lại đây thơ-bất-biến để tôi luôn nhớ tội-tôi-tình, để ai trước mặt hoa thành bướm và bướm thành hoa con ngõ xanh...

*“Tư Mã là anh mang áo Xuân,
Em là mãi mãi Trác Văn Quân!
Bướm bướm tìm hoa buồn mấy độ
Và hoa đợi bướm đã bao lần?” (*)*

Tôi. cũng rất yêu thơ-Nguyễn-Khuyến, chép hai câu Đẹp
để nao nao: “Mấy chùm trước ngõ hoa năm ngoái, một
tiếng trên không ngỗng nước nào... ”.

Ai cũng biết mà - tôi viển xứ, lòng tôi đắm lệ nhớ Quê
Hương! Nhắc thơ một thuở lòng trân trọng là nhớ em hoài
Em-Yêu Thương!

Em à, mai nắng hay mưa nhỉ, anh lấy tay che một chút
trời: Che ngực cho em luôn ấm áp, che đường em dạo mãi
đường vui...

*Dây hoa nép mặt gương lòng bóng
Ngàn liễu rung cương sóng gợn tình! (**)*

(*) 4 câu mở đầu một bài thơ đăng trên Tuần Báo Văn Nghệ Tiền
Phong xuất bản tại Sài Gòn trước 30 - 4 1975, tên tác giả tôi quên,
hơn nữa sau thời gian Cải Tạo 6 năm, tôi về nhà thì sách vở bị
thu, hủy hết...

(**) Hai câu này của Chu Mạnh Trinh.

Đà Lạt Nơi Tôi Tha Thiết Bây Giờ Còn Mây Mây Trôi

** Tưởng rằng ta đến đây như chim trời mỗi cánh rồi!
Nào ngờ ta đến đây như cơn mộng tan nửa vời!*

(Trịnh Lâm Ngân)

Nghe nói bây giờ Đà Lạt / không còn nữa Vườn Bích Câu!
Người ta dời nó đi đâu? Những cây liễu sầu... đã chết?

Những cây liễu sầu mất biệt... thì thanh bình có mãi còn?
Liễu sầu... nghĩa nó là buồn, mất đi cho vui Đà Lạt?

Cái hồ Xuân Hương xanh ngát / vui à những áng mây bay?
Biệt Thự Trang Hai soi chi / cái bóng một thời mơ mộng!

Đà Lạt, nơi tôi từng sống, nơi tôi đứng dậy làm người... bỗng
súng tòng quân tươi cười... ngậm ngùi bây giờ “tắt yếu”?

Có thể bạn biểu “đừng chịu”. Có thể bạn biểu “chết đi”. Bạn
à, tôi không thể đi / chuyển mặt trời đi hướng khác...

Cái hồ Xuân Hương xanh ngát / nước mắt tôi đã đầy chưa?
May ra là những bài thơ / lượn lờ theo dòng sóng gió!

Vườn Bích Câu xưa hoa nở / những đóa Dã Quỳ tại em! Em
từng nghĩ anh là chim / nửa đường về đây ghé bước...

Ôi chao cái thời Non Nước... gặp nhau duyên nợ nửa vời...
Anh ở tù rồi, là thôi / người ta xóa tan vườn mộng!

Đà Lạt một thời tôi sống Cái-Bóng-Hoàng-Hôn lung linh!
Chưa được gọi nhau bằng Mình... chỗ nào cũng là vĩnh biệt!

Đà Lạt nơi tôi tha thiết... Bây giờ còn mây... mây trôi!

Em Ơi Sáng Nay Có Mưa

Sáng nay ông Trời có cánh rủ rê gió sớm làm mưa! Ơi cảm ơn quá câu thơ, muốn làm, khi không đã có...

Tôi đưa tay chặn làn gió, vội vàng chép được lòng tôi. Không cần để nắng tới phơi, tôi gửi cho em, em thử...

Em ơi thơ là hoa nở, tặng em buổi sáng làm duyên! Tưởng tượng cái mặt em nghiêng và đóa môi em hé nụ...

Bao nhiêu cái hôn cho đủ kết chùm thành một chuỗi hoa?
Bao nhiêu giọt nước trời sa mấy triệu bao la của biển?

Em vẫn còn mà xao xuyến khi nghe anh nhắc biển trời!
Chúng ta buồn chớ, một thời đón đau ngậm bài Tống Biệt!

Không giận mình sao người Việt, chỉ buồn thế giới năm châu,
mình thả hồn bay tới đâu, biển trời không đâu không cuối...

Em ơi ông Trời không mỗi cánh mưa bay trước ngõ nhà...
Nguyễn Khuyến chắc có xuýt xoa: “Mấy chùm trước ngõ
hoa năm ngoái...”.

Thơ người xưa, anh nhớ lại... áo vàng em gió gió bay... cũng
nhớ Đỗ Hữu ngắt ngây: “Người ơi thương nhớ biết bao
nhiều!”.

Lượm lại vài câu, không nhiều, cầm lên thấy là nước mắt.
Ông Trời nếu tu thành Phật, dám mưa suốt tối chiều nay...

*Mình cũng đi tu, chắc hay? Kiếp sau mình thành mưa gió,
anh ngồi tụng Kinh gõ mõ, em tựa vai anh em ngoan...*

Nhà Khép Cửa Đêm Đêm Mở Mắt

“Không có nắng nên nhà không có cửa,
Không tình yêu nên mắt cũng tiêu điều!” (*).
Mùa Thu Paris... buồn như buổi chiều,
nhà, cửa khép! Và người ta đi ngủ!

Buồn, tôi mở lại bài thơ rất cũ,
Đây cũng mùa Thu. Đây cũng buồn như Paris!
Mấy bữa hôm nay, trời xám, đen xì,
đến lá rụng mất cả màu vàng của lá!

Những người Việt Nam tha hương sống cuộc đời phố xá... ,
kiếm miếng ăn, lương chút đỉnh qua ngày.
Paris, Thủ đô Pháp, trời Tây,
Los Angeles, Thành Phố Thiên Thần, ở trời Tây nước Mỹ...

Người xa xứ không ai còn quá khứ
Mà tương lai, mờ mịt, giống mùa Thu!
Trời không có nắng là trời âm u...
Nhà không mở cửa, mở làm gì, ai tới?

Nguyễn Hồi Thủ làm thơ như lời ông nói,
không thêu hoa, dệt gấm, rất đơn sơ!
Thơ là Thơ. Thơ mãi mãi là Thơ
chẳng cần ai thốt ra điều không tranh luận!

Mặt trời đi đâu mà mùa Thu không nắng?
Không ai hỏi ai vì không ai có bạn bè...
Những tình thân, kẻ, cạnh, im khe...
Mùa Thu tới nhẹ mỗi làn gió thổi!

Gió ở đây... nhà nhà không bếp khói,
mỗi cuối ngày hay mỗi sáng tỉnh mơ!
Không có Mẹ thương con - bấy lớn mây cũng khờ...
Không có Cha đôi khi buồn tay nâng kính lão...

Mùa Thu Paris... cây choàng tấm áo
là mù sương, bọc cả ánh điện vàng!
Mùa Thu Los Angeles đỏ, xanh không chói chang,
những bóng đèn tỏa cái màu vàng của rượu!

Rượu rót bao nhiêu hình như vẫn thiếu?
“Uống rượu tiêu sầu, sầu vẫn sầu!” (**).
Người Mỹ da đen, người Mễ da nâu,
Người Tàu, người Việt Nam, da có màu tai tái...

Không nói gì với nhau vì ai ai cũng ngại!
Không có nắng mà! Nói mãi cũng hoàng hôn!
Nói không vui! Nói chỉ để chọc buồn?
Chọc cái vết thương trong hồn ai cũng tím?

*Mùa Thu Paris, mùa Thu Los Angeles, tím rìm
Bật ngọn đèn đêm, ngòi ngó bóng đèn đêm...
Người Bắc nói kéo chăn lên, người Nam nói đắp mền...
Người ta thấy cái rung rung, người ta muốn khóc!*

(*) Thơ Nguyễn Hồi Thủ.

(**) Thơ Lý Bạch.

Nhật Giùm Anh Với Giấc Chiêm Bao

Đà Lạt hết mưa... Chào nắng nhé! Chào em! Vàng rực những đồi hoa! Người xa còn có hoa gần gũi, còn thấy tình yêu mãi thiết tha...

Em cũng là hoa nở tự lòng, từ đôi môi mộng nhớ rừng rưng! Phải chi mình núi đừng xô dịch, đời thắm tươi muôn triệu đóa hồng...

Đời thắm tươi mà sông cứ trôi, rồi sông ra biển nắng trên trời... Em nhìn lên chút, anh hôn cổ, hôn má hồng em mắt có đuôi!

Anh nói, nói gì anh hứng hết, em à thương nhớ cứ thành mây, hoa quỳ chắc thấy nên nghiêng cánh, nó khiến đàn chim đậu bỗng bay!

Anh nói dễ thương, em dễ ghét kéo chăn cho ấm ngực đêm đêm, ở đây anh sáng trưng ngày mới, mình sáng bao giờ cái nụ Duyên?

Đừng đáp lời nha, em cứ ngủ... hai bàn chân ngọc của anh ơi, mai anh sẽ thấy em từng bước hái lá mù sương ném xuống đồi!

Đà Lạt hoa quỳ em... rất nhớ, nơi nào có nắng cũng em chẳng? Anh nhìn nắng nhớ mùi em quá, tà áo dài bay đậm ánh trăng...

Anh nhìn nắng nhớ màu con gái mái tóc huyền mơ suối ngọt ngào... Em lúc rửa chân hoa có rụng, nhật giùm anh với giấc chiêm bao!

Đã Là Hoa Thì Đẹp

Đã là Hoa thì Đẹp! Ai nói vậy với ai? Bạn ạ, đây buổi mai ở cánh đồng Tùng Nghĩa...

Hai bạn ấy đều trẻ, hai bạn ấy đều xinh, họ đi ngắm bình minh hoa trên đồng trên rẫy...

Những con chim thì nhảy, những con bướm thì bay... Thuở thanh bình nắm tay, ai cũng lòng ấm áp!

Tôi, một thời Đà Lạt cũng thường xuống Liên Khương ngắm hoa quỳ bên đường nở vàng tới Phú Hội...

Tới Bồng Lai nghe suối róc rách xuống Gougah... biết bao nhiêu là hoa từ cỏ mây bưng nở...

Tôi gặp đôi bạn đó, nghe họ nói thế này: “Hoa thì đẹp, không ai / nói hoa mà không đẹp!”.

Tôi thấy đôi mắt biếc, người con gái, chớp nhanh. Hoa bên đường thật xinh, tình hoa xinh như mộng...

*

Tôi đang bắt cái bóng của Đà Lạt tôi xưa... Tôi nói trong giấc mơ bên bờ vai... mười bảy:

“Em ơi, hoa em thấy, hoa trong thơ của anh!”. Hẽ hoa thì phải xinh và Em Thì Phải Đẹp...

... khi không tà áo khép, gió thổi bay về trời!

Đêm Qua Không Có Mưa

Đêm qua không có mưa... Tôi có chờ và ngủ. Sáng dậy mở cửa sổ: cái sân gạch đỏ tươi...

Ôi Đà Lạt của tôi lẽ nào đây, ở Mỹ... Tôi sống hai Thế Kỷ, lòng vẫn một Quê Hương!

Các em ơi dễ thương, của Thầy, sắp vào lớp?
Tôi nghe có tiếng guốc... chim hót đó, hay sao?

... và tôi ngó ra rào: một nụ hoa vàng nở! Nắng bình minh
hón hỏ, hón hỏ thiệt tình nha!

Những câu thơ nhảy ra, một trời hoa lấp lánh... Tôi biết trời
rất lạnh, hoa nở... vì nở thôi!

“Dây hoa nép mặt người” (*), thơ Chu Mạnh Trinh nhé! Tôi
nói thật nhỏ nhẹ... cho Thúy Kiều đừng nghe!

Có một điều không dè: Tôi vẫn yêu quá khứ, vẫn nhớ ngôi
trường nữ, vẫn lòng Đà Lạt xưa...

Đó có là câu thơ tôi gửi về không nhỉ? Có khi nào cuộn chỉ
mình cuốn được thời gian?

Chuyện xưa có ông Hoàng bung chỉ ra rồi khóc... Thời gian đi hàng dọc... đoàn lính: bày tù binh!

Ông Hoàng ấy một mình chết trong thời mất nước. Người cung nữ cầm lược chải tóc bay mùa Xuân...

“Trầm ngán nghe bay trong lãnh cung...” (**), gió thơm lòng, đầm lệ. Vài con chim se sẻ rung rinh nhánh hoa đào!

Quá khứ chừ ra sao? Mai một về hỏi Huế! Nâng áo dài của Mẹ, con lau nước mắt con...

(*) Thơ Chu Mạnh Trinh:

*“Dây hoa nép mặt gương lòng bóng,
Ngàn liễu rung cương sóng gợn tình”*

(**) Thơ Hàn Mặc Tử:

*“Trầm ngán nghe bay trong Lãnh Cung,
Hương thơm bối rối ngọt vô cùng!”*

Đóng Lại Cái Nắp Viết Thả Bài Thơ Gió Bay

Cuối năm Hai Không Hai Hai, thế giới buồn chi lạ! Con bão tuyết xô ngã hơn nửa nước Hoa Kỳ!

Noel không có chi, báo không tin vui vẻ! Vạn chuyến bay hủy vé, người đi cứ đứng chờ...

Không biết tới bao giờ cơn bão hạ “độ lạnh”! Nỗi buồn đông-đặc-quánh, nước mắt đóng thành băng...

Rất đông người Việt Nam về thăm quê, đứng sững: quê nhà cũng lạnh cóng ngay cả ở Sài Gòn!

Nước Tàu buồn quá buồn: cả nước đang Covid, mỗi ngày tin người chết tăng nhiều, còn tăng nhiều!

Ucraina đáng yêu vẫn trở gan tuế nguyệt, quân Nga thì bê bết máu me... vẫn cứng đầu!

Nhường mắt qua châu Âu: bắn nhau trong thành phố – nơi cửa nhà luôn mở phải khép lại tình thôi!

Giáo Hoàng thay Chúa Trời gọi mọi người san sát những lời thương miêng ngọt... để đau xót đi qua!

Châu Phi thì quá xa... Châu Úc thì đang nắng... Tin trên báo thì vắng... nhưng chắc đâu bình thường?

Không chuyện nào qua đường, mà kẻ thêm, buồn lắm. Mùa Xuân... mùa tươi thắm, sắp tới mà như chưa!

Cây đào năm nay thừa những mầm hoa chờ Tết! Đóng lại cái nắp viết. Thả bài thơ gió bay...

Không Chỉ Một Người Nói Đời Là Giấc Mơ

Sinh ra không thấy gì vui
nên đứa nhỏ nhắm lại mắt, òa khóc!
Lớn lên chịu không nổi khổ cực,
nhiều người lớn bèn bỏ đi tu!

Sống thì ba vạn sáu ngàn ngày.
Chết được Thiên Thu, thích chứ?
Thấy nhiều điều vui thích phải ngậm cười,
vì biết nó là phù du!

Cao Bá Quát bù lu:
“Nước trong leo lẻo cá đớp cá
Trời nắng chang chang người đánh người!”
Cao Bá Quát lia đời còn sót vài bài thơ!

Nguyễn Công Trứ đỉnh đạc nhất:
“Đêm Ba Mươi co căng đập thẳng Bàn ra khỏi cửa,
Sáng Mồng Một dang tay đón ông Phúc vào nhà!”
Ba trăm năm rồi, lời dạy đời của Nguyễn Công Trứ còn đó!

Hỏi sao những đứa nhỏ
mới sinh ra không khóc?
Mãn Giác Thiền Sư nói qua nước mắt:
“Chớ nói hoa tàn Xuân hết, đêm qua sân trước một cành
mai nở hoa!”.

Xưa, nay, hoa sáng nở tối tàn.
Từ khi công nghệ đồ nhựa tiến triển biết bao nhiêu hoa mai
không tàn?
Biết bao nhiêu người học làm sang,
có bằng Thạc Sĩ trước bằng Tiểu Học!
Chuyện nào cũng quá khứ , cổ học tinh hoa!

Đời đời
Mãi mãi
Muôn năm
 Bao nhiêu cái xác ướp nằm im, ruột, gan, phổi, tim, phèo...
không có!

Phật sinh ra, đứng dậy, đưa tay lên trời, nói:
“Thiên thượng, thiên hạ, duy ngã độc tôn!”.
Chúa Giê Su không khóc mà nói:
“Ta xuống trần gian để gánh hết tội lỗi của con người!”.

Muhammed không có hình có bóng,
được tôn thờ!
Dân Trung Quốc phát cao tờ giấy trắng.
cuộc Cách Mạng Mới: Chúng Ta Cần Có Thơ!

*Suy nghĩ về cõi đời
nói chuyện đời
không chỉ một người
nói “Đời Là Giấc Mơ!”*

Ảnh: Thiên Nguyên

Tôi Ra Ngõ Đứng Ngó

Năm Mới. Tôi ra ngõ... đứng ngó cây anh đào. Ngó người đi bên nhau, nói câu chào buổi sáng...

Tết Mỹ thật lãng mạn. Người nào mặt cũng vui. Cỏ dọc đường xanh tươi. Xe dọc đường láng bóng...

Xe đi không tiếng động. Người đi chỉ tiếng chào. Mà dễ thương biết bao, lạ, quen, đều thân mến...

Tôi vẫy tay lưu luyến. Hoa đào bay. Tuyết bay... Trời không có nhiều mây, mặt trời hồng chi lạ...

Sáng đầu năm đẹp quá!
Tôi nói khi một mình.

*

Tôi về thời học sinh. Sáng đầu năm làm luận. Bài thơ tôi, ai chấm? Bài thơ! Ôi bài thơ...

Tôi về lại thời xưa... nhớ em thời Cổ Quận. Phan Thiết mùi nước mắm... ngào ngạt mùi Quê Hương!

Nói cho mình cảm thương mình người trai thời chiến... để hồn chim én liệng, gửi xác rừng tha ma...

Thơ Xuân mà xót xa! Chắc cô giáo sẽ giận, chéo áo dài buồn xoắn, tóc sợi dài gió bay...

Nhớ quá đi bàn tay cô giáo níu nhanh liều... Cô giáo thật yếu điệu... trong văn của Khải Hưng...

Nhớ lại mấy câu thơ:

“Khứ niên kim nhật thử môn trung,
nhân diện đào hoa tương ánh hồng,
nhân diện bất tri hà xứ khứ? (*) Và thôi! Không nhớ thêm!

Hoa đào rơi thật êm. Con mắt nhòe sương khói...

(*) Thơ Thôi Hộ

Tờ Giấy Trắng

Em không thấy gì, phải không / trên mặt tờ giấy trắng? Để
anh đi gọi nắng cho má em hồng nha?

Để anh đi hái hoa / cho em đôi môi nở! Ôi chào là anh nhớ...
em lắm hai bờ vai!

Hai bờ vai gió bay / tóc thề em hồi đó... anh gọi em là Nhỏ /
muốn bông em đi chơi!

Muốn bông em tới nơi / Nhà Thờ con gà gáy... hình như nó
gáy mãi... một câu: “Anh nhớ em!”.

Nhỏ không phải cái tên / mà là lòng yêu quý! Tại vì em kiêu
mỵ! Ai họ Kiều cũng xinh...

Em mà đi qua Đình... ôi Đình nghiêng nghiêng ngói / cái
màu đỏ thật chói... như nụ hôn tình cờ!

Từ đó em là Thơ... từ đó em là Mơ... từ đó có khi mưa / anh
đếm em từng tóc...

Anh đếm em nước mắt: “Anh! Anh đừng đi xa!”. Thế mà...
con sông xưa, bến đò thành cổ độ!

Em ơi anh quá nhớ, thơ không câu nào vui... Phải chỉ người ở đời... đừng có thời đau đớn!

Đà Lạt nuôi anh lớn, chưa kịp ở lâu dài... Người ta gọi tên ai “lắng nghe đi vào trại!”...

Sáu năm nhìn khói bay / ở đây là rừng núi!
Sáu năm buồn đắm đuối... Đà Lạt ơi yêu thương...

Rồi biết mấy trùng dương! Rồi không ngờ vạn đại, anh đi không trở lại... nghe chuông Chùa Linh Sơn!

Boong... boong... boong... buông... buông... Ôi Quê Hương đành bỏ! Có người yêu là Nhỏ... lớn lên là Biển sao?

Đố em không ghen ngào / đọc bài thơ này, đó! Hai bàn chân em đỏ... gót son... chừ trong mây!

Gót son nàng Tây Thi! Em Tây Thi mãi mãi... Ôi những người con gái... mười bảy mơ hay mong?

Tứ Tuyệt M

Tôi ngồi ở quán Cà Phê ấy
nhìn lá vàng rơi gió thổi lên
nghĩ tới vàng trắng mà rụng xuống
Tôi Bồng Lên Nhỏ, Hóa Ra Em!

Tứ Tuyết Trầg Giang

Không phải vì em tên Nguyệt đầu
mà phương trình toán ở trong đầu:
A B cộng lại thành M với
N nữa, đời mình đã thấy nhau!

Uống cặ cà phê còn cái muỗng
Còn em, ta nhớ Vũ Hoàng Chương.
Kiều Thu hề Tố là ai thế?
Rón bẻ bùng chẳng ngọn lửa hường? (*)

Xa nhau gió ít, coi không gió
mà lạnh nhiều ôi đêm Giáng Sinh! (**)
Chúa ở giữa lòng hang đá lạnh,
câu thơ yêu quý chắc Quê Minh?

Một nơi thơm thảo mà xa được
thì sống ngàn năm vẫn nhớ về!
Tôi nghĩ đến Cha và đến Mẹ,
Vườn cau của Ngoại nắng vàng hoe...

Tôi nghĩ đến em, cô bé tí
mười lăm, mười sáu, tuổi tròn trăng!
Ngồi đây, góc quán nhìn trăng trải
Nhan sắc là Em Ôi Mỹ Nhân!

Vọng Mỹ Nhân hè Thiên Nhất Phương! (***)
Em à, Cố Quận cũng Quê Hương!
Em à Cố Lý, quê mình đó
Cố Thổ... còn không những nghĩa trang?

*Tôi nhớ anh em, ta với địch,
nằm đâu, rải rác bốn phương rừng...
Nhớ sao Đà Lạt mình thơm ngát,
Gió núi bay vàng thông phấn thông...*

(*) Thơ Vũ Hoàng Chương: *Kiều Thu hè Tổ hồi em nghiêng chân rón
bể mà xem lửa bùng!*

(**) Thơ Trần Huyền Trân: *Xa nhau gió ít lạnh nhiều, lửa khuya tàn
chậm mưa chiều đổ nhanh!*

(***) Cổ thi Tầu.

Thơ Đợi Mưa Chiều Thơm Ngát Gió

Trời chắc là mưa, sắp sửa mưa
Trời mù từ sáng tới gần trưa.
Muốn đi chút việc, không đi được
Buồn quá, ngồi vung mấy ý thơ...

Không thấy bò câu, không thấy quạ
Con đường lộ vắng chẳng xe qua
Hàng cây hết lá, mầm non nẩy
Tết sớm năm này, mong thấy hoa!

Cũng muốn thấy ai chào một tiếng
Mà thôi ai có đợi gì ai?
Ở đây đất khách đời dung tạm,
Nghĩ tới bạn bè... chỉ thấy mây!

Bạch vân thiên tải... ngàn năm vậy
Không có câu nào hơn nữa chẳng?
Mây tụ, mây tan, tàn với tạ,
Tạ, tàn, Xuân, Hạ... vẫn còn Xuân!

Lòng hết buồn rồi, gió bỗng thơm
Đưa tay bắt gió, gió bay luôn!
Gió đi lên núi, mưa trên đó
Gió nhắc mình thương nhớ Nước Non?

Ai nhĩ đại dương đi đã hết
Trở về làng cũ, trở về chùa (*)
Thơ tôi gom lại: lẽ xanh cỏ,
Nhớ Mẹ Cha ơi... những năm mờ!

*Rút một cây nhang bật lửa đốt,
Đốt thêm điều thuốc, ngó ra đường
Con đường vắng chẳng người qua, lại
Không lẽ đây mà... cũng Cố Hương?*

(*) Trần Văn Thủy, cuốn Đi Hết Biển, có nhắc: “Ai đi hết biển cũng trở về lại làng xưa”.

Hương Nắng Lâm Thơ

Trưa có nắng, thành phố mình bớt lạnh, bầy quạ về nhặt nhanh nắng rồi bay... Tôi nhìn ra sân, lá hàng xóm rụng đầy, bà Mỹ lảng giềng mắt lâu rồi, tôi không còn thấy nữa...

Lá mùa Đông vẫn còn, đây, đó... cho gió bay còn có cái để bay? Kể cả mây! Những đám mây mỏng, mây dày, nhẹ, nặng. Gió có màu là cái màu mây trắng...

Núi sông ơi có cái màu long lanh!

Núi vẫn cứ màu xanh, em nhớ anh? Ta nhớ mình, cũng vậy? Hỡi con suối tìm chi mà cứ chảy. Hoa vàng rơi, con suối tới tha phương?

Trưa có nắng. Lạnh mùa Đông phải né! Anh né vào em xin một chút Tình Yêu! Một chút thôi, Tình Một Chút, cũng nhiều khi ta biết ta đứng trong Trời Đất!

Tôi nhìn chi... sao mịt mù hai mắt? Tôi nói gì... ông Phật vẫn từ bi! Chúa làm thánh trên thánh giá kia kia... Chúng sinh ngu dại nên cõi đời thương đau mãi mãi!

*

Tôi xin lỗi Má tôi, xin lỗi cả Ba. Xin lỗi Nguyễn Du trăm năm
cõi người ta, xin lỗi Tản Đà tám dư đồ rách nát!

Xin lỗi Đà Lạt, xin lỗi nước mắt, Tôi Là Người Vô Dụng Cứ
Làm Thơ! Anh xin lỗi em, nói mấy cũng không vừa Cái Bản
Án Dành Cho Người Vong Quốc!

Đà Lạt ơi, dốc Nhà Làng con dốc không có ngựa xe qua chỉ
có sương sa sương sa, ánh nắng tà chiều nay chan chứa...

*Lòng tôi đây! Trái tim tôi đang vỡ, nói ai nghe con suối tóc
Cam Ly?*

Mỗi Đóa Mimosa Một Nụ Tình Xưa Cũ Nở

Mỗi đóa Mimosa giống như con gà con mới nở! Lá Mimosa là kho bạc chứa màu trắng... Ai lên Đà Lạt du Xuân... chắc cũng có nhĩ đôi lần ngắm hoa?

Mimosa! Mimosa! Đêm trăng ngà tuyệt diệu, lá và hoa âu yếm tình người... Đà Lạt yêu quý của tôi, của Anh, của Chị... của người ngẩn ngơ!

Nhớ ai? Ai nhớ bây giờ hay bao giờ cũng là tờ hoa tiên! Ai cười cái miệng có duyên, hai tay chấp lại mà nghiêng Sơn Hà!

Ồi chào... hôn Mimosa! Cái hương thơm tỏa bao la núi rừng. Nhớ lời “Vội hoa phải nâng!”... Nâng hoa vẫn ước nâng chân một người...

Em à, con suối cứ trôi, em đi có mỗi mình ngồi xuống nha? Hái cho em Mimosa, gọi cho em ngắm bầy gà dễ thương!

Tôi từng đứng ở Trường Sơn nhớ Mimosa quá và buồn... tự dưng! Đà Lạt là chỗ chôn chân, giày saut (*) để lại mà hồn thì bay...

Đà Lạt là chỗ chôn chân, giày saut để lại mà hồn thì bay!

(*) Giày saut, dành cho lính trận, để chạy, nhảy, bảo vệ hai bàn chân; thường lính thì mang giày vải, sĩ quan được cấp phát giày da.

Chim Báo Bão Kêu

Chim báo bão kêu, ngày hết nắng!
Gió lên bứt rứt hết hoa đào...
Quét sân vừa hết vương sân gạch
Màu đỏ hoa và gạch giống nhau!

Con ngõ nhà tôi em chữa tới
Sẽ dài hun hút đến bao lâu?
Em sơn ca ạ, em chưa hót
Mà hết Xuân thì... hoa cũng rơi!

Phải chi em nói em-không-tới
Chim báo bão kêu chẳng ghen ngào!
Nhớ Tùng Nghĩa quá, mưa Đà Lạt
Em lấy ô che mấy nhánh đào!

Con ngõ nhà em, tôi đã mỗi
Rời thành người Lính kiếp tàn binh.
Nay nhìn hoa rụng, thương mình lắm,
Em kiếp nào đây gọi tiếng mình?

Mây trời đã xám, bay qua cửa,
Núi bỗng cao thêm mấy bậc thêm...
Ngồi xuống hay đi thì cũng thế!
Em à, ai biểu nhớ nhiều thêm?

*Sấp lạnh, tôi choàng thêm tấm áo,
Sấp buồn, tôi lại gõ câu thơ!
Hoa lau Tùng Nghĩa đang mùa nở,
Em đến trường mong nắng chói mưa...*

Chiều Mưa Và Gió Bay

Em không hề hút thuốc, anh thấy em thở dài... Tóc em trên bờ vai, kìa gió trời ve vuốt!

Anh không gần em được, đành ngó gió... bay em! Ôi câu thơ tưởng êm sao lòng anh bão nổi?

Tóc em là con suối mang cái tên Cam Ly! Tóc em là Đường Thi mà Lý Bạch đã viết:

*“Vân tưởng y thường, hoa tưởng dung.
Xuân Phong phát hạm lộ hoa nùng...”*

*

Mưa cài trên cánh song. Em ơi chiều quá lạnh. Từng giọt mưa lóng lánh, ánh đèn óng ánh theo...

Có ai đem thơ treo để nhìn dòng nước mắt? Anh làm thơ, ai cất trong tim em? Em buồn...

Anh xin lỗi được không? Chắc gì em tha lỗi... Cũng tại anh cát bụi! Thôi thì em thở dài...

Chiều mưa và gió bay chiều mưa và gió bay...

Em Báo Tin Vui Đà Lạt Nắng

Em báo tin vui: Đà Lạt nắng!
Hoa quỳ đã nở sau nhà em...
Hoa đào trước ngõ, cây đơm lộc
... và mái nhà em rộn tiếng chim!

Đà Lạt vẫn như trong ký ức
Nhẹ nhàng nước chảy suối Cam Ly:
Dù thơm hay chẳng thơm gì đó
... mà thấy hoa thì không thể đi!

Đà Lạt vẫn còn Phố Hòa Bình
Như chẳng bao giờ có Chiến Tranh
Cảm tạ bà con còn bám víu
Đất xưa Nhân Nghĩa với Nhân Tình!

Cảm ơn em lắm! Yêu Đà Lạt
Yêu rất âm thầm những tối mưa,
Yêu hút hun theo từng lối dốc,
Yêu từng giọt nắng đẹp như Thơ!

Hoa quỳ đang nở, Đà Lạt vàng,
Trời âm mong hoài nắng chứa chan...
Cái Nghĩa cái Tình vun Đất Nước
Tấm lòng thống nhất Bắc liền Nam!

Hoa quỳ! Tất cả Ta Quỳ Xuống!
Chờ gần Alpha, đứng dậy chào...
Chào buổi Bình Minh trên Đất Nước
... Chào ngày thương mến... bỗng Xa Nhau!

*

*Cảm ơn em nhắn tin Đà Lạt
Em giữ gìn Thầy Giọt Lệ Vui!
Em tưới giữem cây khuynh diệp nhé
... cho trường xưa chút Nhớ Thương Oi!*

Em Qua Sông Lá Thu Vàng

Nắng đi đâu mất biệt rồi? Trời mưa em ạ, trưa, trời đang mưa! Đó, mà ngộ nhỉ câu thơ / cho em ướt mắt bây giờ, biết đâu!

Trời ơi thơ chẳng thành câu, lời gieo tứ điệp, mở đầu chạm vai! Tại em! Ai biểu tóc dài? Tương tư thấy mãi nhiều bài thơ anh...

Tóc dài em tóc còn xanh, tóc anh có bạc cũng đành chịu thôi! Yêu chi cuối đất đầu trời, tình đem giấy trái, lòng phơi bốn bề...

Sáng mà cứ tưởng còn khuya, ra sân mới thấy nước nhòe mặt sân! Mặt mình chắc cũng băng khuôn? Nhớ em chưa phải hoàng hôn... đã buồn!

Không con bướm lượn quanh vườn, dĩ nhiên... không cả chuồn chuồn bay bay... Em giấu mặt, giấu bàn tay. Em tàn nhẫn lắm, mấy ngày, biết chưa?

Mấy ngày... chỉ một ngày xưa / khi cầu chưa bắc, khi đò còn ngang... em qua sông lá Thu vàng / hắt hiu nắng, hắt hiu làn mưa Thu...

Dòng Thời Gian

Tết năm nay chấm hết... vào đúng ngày Mồng Mười! Học trò hết đi chơi, người lớn lo công việc!

Mùa Hạ chạy bám riết đã đuổi kịp mùa Xuân! Nắng rực rỡ, chói chang ướm lá vàng Thu mới...

Thứ Bảy, gặp nhau, nói: “Chào tái ngộ... hai năm!”. Mới mà cũng xa xăm cái thân tình cố cựu!

Chia tay, bàn tay nín... rồi buông lỏng thời gian! Những cái ly trên bàn mùi cà phê thoang thoảng...

Nhiều người tóc bạc trắng như sóng biển ngày xưa. Mười ngày Tết như vừa nửa trăm năm lưu lạc!

Ít người mở miệng nhắc về Đất Nước Quê Hương! Đậm đà chuyện áo cơm, chuyện ai còn, ai mất!

Mười ngày Tết, có thật mà đã qua, qua rồi...

*

Tôi nói thế với tôi! Bạn nói thế với bạn? Chúng ta không ngồi nán thì có chuyện chi bàn?

Cũng sợ những lời than: “Sao hôm nay đã Hạ? Lộc non đã thành lá... Bóng ngày ngã về Tây!”.

Ảnh: Thiên Nguyên

*Nắng Xuân Tàn Đã Tắt
Đời Còn Ai Lưng Linh*

Chỉ mới bốn ngày nắng, trời đã như vào Hè. Ở đây không
tiếng ve, buồn, vui, đều lẳng lặng...

Người qua rồi hết bóng, con đường vẫn con đường! Con
chim thật dễ thương hót như thường vẫn hót...

Bỗng dừng thềm khế ngọt. Muốn đi chợ, bây giờ. Ừ nhỉ
mình sẽ mua... cái miệng ai cắn khế?

Tiếng cười ai nhỏ nhẹ bỗng nghe đằng sau lưng. Ngó lại,
nắng rưng rưng. Tóc em thời mưa cũ...

Tắt máy xe. Ngồi ngó, ai hiền như hoa Xuân. Hoa đào sót,
nở bung. Má ai hồng cũng thế...

Nhớ thơ xưa, không lẽ Thôi Hộ còn sống sao? Ai vén tóc cúi
chào ngọt ngào thương chi lạ!

*

Tôi làm thơ mùa Hạ, mấy câu cầm trao ai... xa lắm ngoài
chân mây, chân mây thì trước mặt...

Nắng Xuân tàn đã tắt, đời còn ai, lưng linh...

Đọc Thư Em Ngày Tết

Mở lá thư em, đọc.
Em viết toàn chữ Hoa.
Hai mắt tôi bỗng nhòa:

Sao Em Viết Như Vậy?
Thư em, dòng nước chảy,
chảy về đâu Nước Non?
chảy về đâu Quê Hương?

*“Tứ Mã là anh mang áo Xuân,
em là mãi mãi Trắc Vãn Quân!
Bướm bướm tìm hoa buồn mấy độ?
và hoa đợi bướm đã bao lần!”*

Thơ của ai? Bâng khuâng!
Không nhớ tên tác giả...
Xưa lắm rồi, xưa quá.
Hai Thế Kỷ trôi qua!
Dòng sông trôi xa. Xa
mặt trời đang chết đuối!
Em làm anh nhớ Ngoại,
nhớ nhiều nhất là Em!

Không cây cau nào nghiêng
Cây cau luôn mọc thẳng
Em ơi Em là Nắng
Em ơi Em là Mưa
Có những câu là Thơ
Không dấu chấm dấu phết
Chỉ chữ Em trên hết
khi trăng lên trên sông...

Bây giờ đang mùa Xuân,
anh nhắc thơ Xuân Diệu:

*“Hãy nói càng lâu, nói rất êm,
hãy dùng những tiếng thật êm dềm!
Thu này em phải yêu thêm với,
bóng đỏ trong lòng lạnh lấm em!”*

Buồn ôi buồn mộng mênh...
Đọc thư em ngày Tết!
Chắc không có ai biết
em-đã-viết-cho-anh!

Đổi Lịch Treo Tường

Treo cuốn lịch năm mới: hai ngàn hai ba, Xinh, chữ Mỹ và chữ Minh thấy cái Tình ngò ngò!

Ngó ra sân, nắng rộ. Đọc báo: phía Bắc mưa! Nắng mưa vẫn là thơ quận lòng người viễn khách...

Thương quá người trên Bắc, chắc đang buồn, rất buồn? Phía Nam chẳng gì hơn: Rose Parade đóng...

Tin thời tiết chỉ đúng ở phía Bắc mà thôi. Một Tiểu Bang chia đôi... giống Việt Nam mình nhỉ?

Đã non một Thế Kỷ. Bắc Nam tình dừng đứng! Nước Mỹ lần đầu dùng một Lễ Hội, thật uống!

Cali thừa nước uống, từ hôm nay, không vui! Miền Bắc chắc bùi ngùi, miền Nam không hí hửng...

Nắng hôm nay nắng ầm... một nửa trời non sông! Việt Nam
mình biết không: lòng người đâu cũng vậy!

Nát bấy là nát bấy khi đời còn phân ly! Năm Mới, tôi nghĩ về
Quê Hương mình, tội nghiệp...

Con người có Tiền Kiếp... không phải là Con Người! Người
mẹ già lệ rơi: máy bay nhiều chuyến hoãn...

Nam Cali đang nắng, con ở phi trường nào? Lòng nó có nôn
nao: Mưa bao quanh thành phố?

Cuốn lịch mới rạng rỡ màu sắc và chữ in... Chữ Mỹ và chữ
mình, không lẽ nhìn nó mãi?

Tôi đi vào bàn máy gõ chơi một bài thơ!

Đơm Lộc Mừng Xuân

Còn mười ngày nữa, Tết! Trời hết bão, mừng ghê! Mùa Xuân
Mỹ nở hoa chào nước ta năm Mão!

Mong cỏi đời hết Sạo, cờ Sao nhẹ tênh bay... Một nửa Thế
Kỷ, nay... đang hé ngày ấm áp!

Mong người Nam người Bắc / dải phóng được nỗi buồn.
Mong cái cầu nhớ nguồn luôn luôn là huyết mạch...

Những mái đầu trắng bạc không còn đội mũ laine! “Chúng
mình là Anh Em” các Cụ Minh nói vậy!

Những cô gái mười bảy sẽ chải suôn tóc thề, tiễn Mẹ Cha đi
về cầu Bình An Thượng Lộ!

Còn mười ngày nữa, đó; mèo ơi kêu “meo, meo”, bà con
mình hết nghèo - còn nghèo, còn chia sớt...

Cơn bão qua, xanh mượt / rừng núi quê người ta, tôi muốn
được khóc òa / khi quê nhà cũng thế...

Anh bé em nói khê Tình Yêu Ở Quê Hương! Tôi nghĩ những
nụ hôn Những Nụ Hoa Năm Mới!

*Bao nhiêu năm mong đợi chỉ một Cuộc Thái Bình, Nước Non
Ta là Mình! MÌNH VỚI TA LÀ MỘT!*

*Em Có Đang Băng Khuâng
Cho Anh Chút Buồn Trong Mắt Nhé*

Sáng hôm nay không có tin bão tạnh,
trời vẫn buồn, không có ánh bình minh.
Thành phố âm u. Thành phố một mình.
Hàng cây xanh, mỗi cây là đơn độc!

Tôi không nghe có tiếng chim nào hót.
Lời ngọt ngào là tiếng giọt mưa rơi!
Đã là đầu năm mà mùa Đông chưa rời,
Chỉ xe bus đậu rồi... đi tiếp tiếp!

Bầy quạ dễ thương chắc về không kịp
để cho tôi chào chúng Good Morning!
Thơ của tôi đây: một phiến tâm tình
phơi đầu gối là em xanh tóc lụa...

Tôi nhớ làm sao cánh đồng xanh lúa,
chắc bây giờ xe ngựa hết đi ngang?
Cuộc đời thay không còn nữa xóm làng,
không còn nữa cô gái quê nón lá...

Một ngày nào tôi còn trên xứ lạ,
tôi còn bài thơ lời mở Sáng Hôm Nay!
Cơn bão đi qua không biết mấy ngày
Nó đang mệt, đêm qua chưa thức dậy?

Em ơi em, bài thơ anh, em thấy
mấy câu trên... Em Lạnh Gót Chân Không?
Gót chân em hồng, hai má em hồng
Sẽ nở nụ môi Xuân khi nào hết bão...

Tôi khoác lên tôi thêm một chiếc áo,
Áo chinh nhân áo nã áo nùng chằng?
Thơ Lưu Trọng Lư: “Ai bảo em là giai nhân
cho tình tràn trước ngõ cho mộng tràn đêm Xuân...”.

*Em có đang băng khuâng
cho anh chút buồn trong mắt nhé!*

Em Mãi Em Là Hương Quý Phi

Ô kìa con bướm bay trên cỏ, đâu có hoa mà sao bướm bay...
Bướm giống như mình... tung hết phấn... học trò và tấm
bảng đen phai!

Màu thời gian lợt theo ngày tháng, ai ngó thời gian thấy
nhói lòng? Hay chỉ cái run chiều lạ gió, bướm vờn trên cỏ
chớm mùa Đông?

Ô kìa hoa tuyết rơi trên cỏ, muôn dặm trùng dương sóng
bạc đầu! Ta tiếc tuổi xanh, nhìn cổ quận xám màu sương
khói, đã vào Thu?

*

Chiều rơi... vài ý thơ ngồ ngộ, ước có em hôn một nụ hồng...
sẽ nở bao giờ không biết nữa, thì mong cho có chút thương
mong!

Tôi ở quá lâu miền quạnh quẽ, sáng, chiều, bướm bướm
nhớ hoa niên... Tiếng xe xa phố đi về Huyện... Huyện lỵ
rừng rưng những đóm đèn!

Em chắc rưng rưng từng bước nhỏ, lựa quần hai ống gió
thơm xưa... Tôi hai tay chấp cầu xin Chúa: “Con nhớ người
ta đến đại khờ!”

*Em có rưng rưng khi khấn nguyện: “Ai về bên nó nhớ bên ni?”
Em ơi Huê vẫn xanh dòng nước, ta muốn nâng nàng hương
quý phi...*

Hình Như Cái Hoa Nó Nói

Mùa Xuân tới sau mùa Đông!
Hình như cái hoa nó nói?
Hình như cái buồn vời vợi
sáng nay cũng mất đâu rồi?

Mùa Xuân không của một người
mà mùa Xuân là hoa lá?
Em đáp anh nghe tiếng Dạ
mà em ơi đó, Bình Minh!

Anh hôn em nhé, cái tình
nở trên đôi môi hồng thắm!
Em là đoá hoa hồng trắng
anh từng trân trọng trong Thơ!

Lá, hoa, kia nắng rồi mưa
thời gian vẫn chờ mình đến
bằng cái xập xòe cánh bướm
bằng... im lặng của con đường!

Anh biết quê nhà, Quê Hương
mòng Một Tết người mình cũ:
“Ai ở thì cứ phải ở,
khoan đi xông đất nhà ai!”.

Ai chẳng nghĩ tới Tương Lai...
nghĩa là nhớ về Quá Khứ!
Thương quá em ơi Lịch Sử
biết bao nhiêu quãng đường dài?

Mùa Xuân mùa của Ngày Mai
sau những ngày Đông giá buốt!
Sáng nay anh nghe phơn phớt
gió lạnh hôm qua mà buồn!

Lại nghĩ tới Quê tới Hương...
tới cả cái vườn cau Ngoại.
Ngoại dĩ nhiên giờ quan tái
mỗi ngày... nắng buổi hoàng hôn!

*

Anh hôn em nhé, cái hôn
thơm lừng từ hai đầu gối,
em nói gì đi cứ nói,
đó em chì chiết đầu năm!

*Thương em ánh mắt màu trắng
soi đường anh đi vạ dậm...
Thương em hai má hồng thắm
hoa đào Đà Lạt... ngày xưa!*

Hồi Âm Một Email Tết

Bạn mình gửi email, vẫn là lời chúc Tết! Một dòng thôi, vui thiệt... chúng ta còn bé thơ...

Đêm qua trời không mưa, sáng nay chắc nắng ấm, mình sẽ đi hứng nắng cho lòng bạn nở hoa...

Ở đâu cũng là nhà, nắng mượt mà năm mới, nắng trong bàn tay hái đóa bình minh dễ thương!

Mình nghĩ tới hoa hường, nở trong vườn, đang nở. bạn biết mình nghĩ chớ: “la vie est en rose!”.

Biết bao cái không ngờ... , đã qua, là quá khứ! Trần gian ta còn ở, tương lai không mịt mờ!

*

Mình gửi bạn câu thơ thay cho lời đáp tạ! Mình muốn bạn đếm lá... bao nhiêu tình sáng nay!

Đóa hoa hồng thật hay, thay cho lời phải nói. Đời là Đẹp là Mối bàn tay nối bàn tay...

Hồi Ước Đà Lạt

Con đường Yersin cũ nghe nói giờ vẫn còn. Ngã xuống lũng Xuân An rộng rành hơn ngày trước...

Bưu Điện vẫn ngọn tháp cao ngang tháp Nhà Thờ. Những hàng quán cà phê mang cái diện mạo mới...

Hotel Du Parc đợi khách đi vào đi ra... Những người đã đi xa chắc không ai về nữa!

Trà Mỹ Tín, tôi nhớ cái mùi khói trà thơm... Cái kiosque dễ thương, cô con gái Hải Yến...

Đường cô đi: ra biển, bốn mươi năm mất tin... Ôi cái nước Việt mình, ngôi Nhà Thờ làm chứng!

Bao nhiêu mùa mưa nắng? Bao nhiêu mùa Thu bay? Nhiều khi uống rượu say, nhớ Khổng Vĩnh Thành lắm!

Ông là Trưởng Ca Đoàn Thánh, ông cao bằng Tháp Chuông. Mỗi lần chuông vang vang, tôi thấy ông trước mặt...

Vợ chồng ông đã mất, nghe nói nằm Kiệm Tân, khu Trù Mật miền Nam, xưa có tên Gia Kiệm!

Cố nhân còn thật hiếm (mà đâu có ai còn?). Nhiều khi nhớ rất buồn, nhắm chặt mắt vẫn thấy...

Đường Yersin mưa chảy nước xuống Lê Đại Hành. Hồ Xuân Hương vẫn xanh. Hồ Xuân Hương long lanh!

Hôm Nay Là Tết Mà Không Tết

Hôm nay là Tết mà không Tết! Trống rỗng thùng thư! Không Thiệp Xuân! Ráng đợi cuối năm... rồi thất vọng. Sống còn chẳng nữa đợi sang năm?

Trước Tết, mười lăm, hai mươi ngày, mình gò từng chữ, nắn hoa tay, vẽ vờ chừng đó, bao nhiêu thiệp, mình gửi đi mà! Gió đã bay?

Không lẽ bà con đều hết nhớ? Không lẽ bạn bè bận lắm sao? Không lẽ người ta không bạc lễ? Sáu mươi xu tem có là bao?

Khép cửa thùng thư, nhẹ nhẹ khép... Khép lòng mình được đã không mong... Khi mong, khi đợi, không ai nghĩ / Phật nói xưa rồi: Sắc tức Không!

Nam Mô Đà Phật! A Di Phật! Ôi Chúa! Amen! Á khẩu rồi... Bầy tử con người như cát bụi? Mình còn đây chỉ chút tàn hơi?

Vào mở email thăm khẩn nguyện: ít nhiều cũng có cái email... Mình mơ hay tỉnh, mình không biết? Một cái, trời ơi... cũng quá nhiều!

Vâng! Của người xa, xa vạn dặm, núi mờ, sông rộng, biển trùng dương... Lời thăm, lời chúc, không dài lắm, đã vượt không gian vạn dặm đường!

Đa tạ! Biết ơn người Cố Quận... Mười lăm hôm nữa, em trăng Rằm; tôi hồi âm tạ em là núi! Tôi gửi về em trọn trái tim...

Tôi bỏ thư vào trong phong bì. Tôi dán tem và tôi gửi đi. Tôi mơ màng thấy em cầm nó... quên chuyện đời người có biệt ly!

Bao giờ là Tết? Bao giờ Tết? Giữa tháng hay là cuối tháng Giêng? Thư vượt mùa sương, thư cỡi gió... Tôi về, Anh Ở Mãi Bên Em!

Hồn Tôi Ngựa Muôn Dặm Đường Đâu Buồn Trong Mây

Buồn không biết làm chi. Ra sân ngồi hóng nắng. Gió buổi sáng bay phất hoa mùa Xuân, thấy vui!

Hình như chim thấy người, chúng hót chào ngày mới. Những con chim trống gọi những con mái hòa ca...

Bướm bướm bay tìm hoa, đập chồn nắng gợn sóng. Bây giờ mà gió lộng, ôi áo dài ai bay...

Buồn tôi vẫn ở đây nhớ thương về cố thổ, sương mờ mờ lẽ cỏ, hoa nở vàng đường hoa...

Bao nhiêu năm tôi xa, Đà Lạt tôi sao nhỉ? Học trò tôi có ghé thăm giùm tôi trường xưa?

Cây khuynh diệp nắng mưa, các em đùa giỡn đó, cái thời cây còn nhỏ, cái thời các em vui...

Cái thời thông trên đồi vì vu từng con phố, phố giữa rừng hớn hỏ, các em gặp Thầy, chào...

Bao nhiêu năm chiêm bao, tôi có về Đà Lạt, xuống Trại
Hầm, Trại Mát, xuống Cầu Đất, Dốc Du...

Chiêm bao là giấc mơ, bâng quơ làn gió thoảng, nó tàn khi
trời sáng, nó tàn theo tuổi tôi...

Buồn quá! Buồn quá thôi... Những ngày tù thăm thăm! Sáu
năm thuyền mộng đắm, ngàn năm biển lạ bờ...

Tôi có những câu thơ thả về cây khuyneh điệp... Tôi nhiều
lần đi tiếp rồi lại dừng chỗ buồn!

Cố Quận ôi Cố Hương! Thương, nói hoài không đủ, đất đây
không Cố Thổ... dù mùi đất cũng thơm...

Nhớ quá những hạt cơm, nghĩ ngon hơn hạt ngọc... Nhớ
những giọt nước mắt, trong veo buồn trong veo...

*Gió mùa Xuân hiu hiu. Nắng mùa Xuân âm ỉm. Hồn tôi ngửa
muôn dặm dừng đâu buồn trong mây...*

Mười Năm Giấc Chiêm Bao

Sáng em thức dậy, bàn tay anh còn chỗ ấy. Nước hồ hồ tĩnh
thủy sương mờ má phẩn thơm...

Sáng em thức dậy em thả trong nụ hôn một đoá hoa hồng
hồng tím lòng em thơm ngát...

Anh ơi mình đi lạc trong khu vườn Bồng Lai sáng hôm qua
hôm nay chúng mình còn đi lạc...

Tất cả rồi tan nát đêm
Thu còn trăng soi...

*

Sáng hai đứa mình ngồi Thiền y như mọi bữa. Anh đừng đi
em nhớ hai gót chân em đau!

Em muốn em được lau lạnh em hai đầu gối. Em muốn nghe
anh nói nước hồ trăng long lanh...

Tĩnh thủy như tơ mảnh rung rung qua làn gió anh thơm
như cọng cỏ em ngậm mãi kêu trời!

*Mười năm như thế thôi
em nằm nghiêng trăng xế
lòng hồ Thu đầy lệ
gió thoảng trăng chao chao...*

Ảnh: Thiên Nguyên

Mây Trên Đầu Núi

Trên trời em bóng mây qua, núi cao mấy đỉnh cũng xa mây trời, hướng chi anh ở cõi người, sông sâu muôn trượng đôi đời muôn năm!

Trên trời em thật xa xăm, hỏi con chim sẻ nó làm lụi bay. Anh rồi như một ngọn cây, mai kia lá rụng buồn đầy mặt sân! Em về không nước rửa chân, anh lau nước mắt, ai gần ai đâu!

Hỡi ơi cái bóng giang đầu, con sông Dương Tử sát sào liễu xanh... Cái gì rồi cũng mong manh giống như áo cũ cất dành để hôn, chắc chi mà vải không mòn khi anh giấu mặt thổ buồn Thiên Thu!

Em ơi anh nói gì đâu, chiều ra trước ngõ liễu rầu rũ vai.

Em đi bước bước đường dài chẳng qua là bụi tợng dài đứng yên, chẳng qua cái liếc mắt nghiêng để anh mắt đắm từng đêm nhớ mình! Gọi em như thế giạt mình, trăm năm đã cũ hồi tình trăm năm!

Ngồi Lại Tâm Tư

Đêm không nghe tiếng muỗi,
Ngày không thấy tiếng ruồi.
Không có cả tiếng còi.
Chỉ tiếng chim đôi lúc...

Gặp nhau chào và chúc:
“You have a nice day”
Không thấy cái bắt tay
Chỉ nụ cười trên miệng!

Nhiều cái buồn mất biển,
Bỗng tự dựng hiện hình.
Như giữa bầu trời xanh,
bỗng có đám mây nổi...

Gió nhẹ nhàng và thổi
đám mây đó sẽ tan,
còn những nụ hoa vàng
nở trong vườn thành phố!

Nếu bạn ngồi một chỗ,
Nếu bạn có một ngày
nhìn những chiếc lá bay,
bạn sẽ thành thi sĩ!

Những câu thơ bi lụy
là của bạn mà thôi,
còn kia những nụ cười
nở ra cho nước Mỹ...

Những trạm xăng: bạn quý
nếu lỡ bạn lạc đường.
Người ta rất dễ thương
chỉ cho bạn tưởng tận...

*Đường, hầu hết đường thẳng,
Lòng, chỉ lòng mình cong!
Nếu còn nhớ núi sông,
lòng bạn cong không thẳng...*

K' Beu Yêu Quý

Khi anh về, em đi Sơn Tây...
K' Beu buồn bã! Mịt mù mây!
Nhìn đâu cũng thấy mưa đầu núi,
Lát nữa Đa Nhì nước chắt đầy?

Mình không có hẹn, nhưng anh hẹn
sẽ đến thăm em để... bất ngờ.
Ăn bữa cơm ngon lòng cứ ghen
làm như lỡ nuốt cả cơn mưa!

Chiếc xe thổ mộ ngoài hiên quán
con ngựa rùng mình tiếng lạc kêu.
Ngựa muốn cho anh nghe tiếng nhớ?
Không gì buồn hơn là buồn hiu!

Ước nhĩ thấy em ngồi tựa cửa
cầm áo laine còn đang dở dang.
Em bỏ kim đan và đứng dậy,
nhìn mưa. Những giọt mưa bay ngang!

Sao anh về, em đi Sơn Tây?
Em không cho anh ngắm chân mày?
Không cho anh vuốt từng con tóc?
Không cho anh hôn mười ngón tay?

K' Beu, em biết anh lưu luyến,
đã gửi em cầm giữ tuổi Xuân,
chưa kịp thốt ra lời muốn nói,
ngày về, em lại... bỗng xa xăm!

Lỡ rồi, anh hỏi thăm bà quán:
“Có thể cho tôi trọ ít ngày?”
Bà chỉ rừng thông, cây cối ngã,
chỉ con ngựa già lạnh muốn bay!

*Bà không đồng ý hay từ chối,
sao tiếng còi xe lửa vang vang?
Là cũng vừa khi anh tỉnh mộng,
mưa nhiều... không biết lúc nào tan!*

Khai Bút Năm Quý Mão

Sáng rồi! Mồng Một Tết! Bầy chim hót một hồi, rồi bay, bay đi chơi. Chim cũng vui Năm Mới...

Ngoài đường vang tiếng nói, người ta gặp nhau chào! Vẫn bình thường, mà sao / hôm nay nghe rộn rã...

Đến chùm hoa, nhánh lá / gió rung rung vui vui... Chưa nắng lên ấm trời. Người người còn áo ấm!

Ai cũng nói vui lắm. Hôm nay vui vui nha! Giọng nói thật thiết tha, lời chào thật nhã nhặn...

Mỹ đen và Mỹ trắng: “Good Morning Việt Nam”. Thương sao niềm hân hoan, nụ cười trong ánh mắt!

Bốn tám năm bát ngát cái tình người! Ngộ thay!

*

Bài thơ tôi sáng nay coi như bài Khai Bút! Nhớ quê nhà xa lắc, Tết thế nào, Cố Hương?

Đông Tây và Âm Dương, không nghĩ thêm, buồn lắm! Chỉ mong nhang khói ấm bàn thờ cúng Tổ Tiên!

Bên này khi nắng lên, bên nhà thì đêm xuống... Lúa chín vàng trên ruộng, cúi đầu và cúi đầu!

Nói Mấy Cũng Không Vừa

Em nói em-bật-khóc khi đọc thơ của anh, thơ gì mà lạnh
cạnh mặt trời trong nước lạnh?

Em nói đời bất hạnh sao người ta hoan hô? Em nói những
bài thơ Của Anh Đều Bất Hạnh!

Em nói trời rất lạnh, anh giữ người ấm nha! Em không kêu
không la, em nói thật nhỏ nhẹ...

Ngó ra vườn run khẽ những cành cây vì em? Gió không
muốn thổi thêm... cũng vì em mới nói?

Em ơi em là khói của điều thuốc anh bay! Khói bay lên ngọn
cây... giống như thơ-Hồ Dzếnh!

*

Trước anh, em không hiện. Em đã là ma chẳng? Em ơi có
đêm trăng... vì sao chỉ một nửa?

Hình như Hàn Mạc Tử / từng nói trong cơn mê: “Đêm nay
có một nửa trăng thôi / một nửa trăng ai cắn vỡ rồi? Ta nhớ
mình xa thương đứt ruột / Gió làm nên tội buổi chia phôi!”.

*Em vừa nói đấy thôi: “Anh giữ người cho ấm!”. Anh yêu em
nhiều lắm, nói mấy cũng không vừa...*

Mỗi Câu Thơ Xướng Dòng

Tôi không hiểu người ta / quàng khăn chi ở cổ? Che lạnh
chỉ chỗ đó... còn đôi môi thì không?

Hay tại nụ môi hồng / làm cho tôi để ý... Ồ nhỉ, như hoa lý /
người ta hay cài đầu? (*)

Tôi hay hỏi đâu đâu / hay-mình-thương-người-ấy, cái
người mới hỏi này / mình gọi là người ta?

Nụ môi là nụ hoa? Cái cổ là chỗ nhớ? Còn chỗ nào thêm
nữa? Hai cái eo áo dài...

Áo dài bay gió bay! Chiều nay tôi nhớ thiết! Làm sao cho
em biết là... anh-nhớ-thương-em?

Mạ mặc áo dài đen, em mặc áo dài đỏ... Mạ là mẹ-con-nhỏ,
em là bông hồng chẳng?

Dám lắm chứ, sao không? Nụ bông hồng yêu quý, nâng niu
từ Thanh Mỹ, nâng niu về Filnôm!

Những cái tên địa phương... buồn buồn tôi nhắc lại, nhớ ai là con gái / tôi tương tư người ta!

Ôi Bông cũng là Hoa, Em là Người Ta, nhé! Thương biết bao mà kể? Nhớ biết mấy mà đong?

Mỗi câu anh xuống dòng, em nâng khăn chưa hả? Mỗi bước anh xú lạ, mỗi bước em... Quê Hương!

“Quê nhà cỏ lợt màu sương, đường đi thêm một bước đường một đau!” , Nguyễn Du nói thế hồi nào, khăn em choàng cổ bông màu hoàng hôn...

(*) Ca dao:

Tóc em dài em cài hoa lý

Cái miệng em cười, anh để ý anh thương!

Một Chỗ Đứng Trên Đèo Ngoạn Mục

Đó, chỗ ngày xưa tôi đứng đó - K'rôngpha ngó xuống Phan Rang... Gần bên, Quảng Thuận, kia đèo Cù, thấp thoáng nàng Chiêm Nữ Tháp Chàm...

Đó, chỗ ngày xưa, trên Ngoạn Mục, đường cong, xe lên thở phì phà. Những cua ngoắt ngoéo như cùi chỏ, máy thước mà sao xa quá xa...

Tôi biết em là cô giáo đẹp, học trò ngoan yêu em vô cùng, em đâu có nghĩ ai trên núi thương nhớ em ngày gặp bên sông!

Cũng tại ngày xưa chinh chiến mãi, tôi thấy em rồi lưu luyến đi... Tôi lính, em không hơn được lệnh. Tôi buồn đến nổi lạnh hai vai!

Tình trong thời chiến, tình câm nín. Em đẹp, anh mơ chỉ bóng hình! Xe bẻ cua lên rồi lại xuống, lũng Dran xanh sương xanh xanh...

*

Đó, chỗ ngày xưa, chừ trở lại... vườn cau mấy chục năm còn kia. Nước đập Đa Nhím mây bốc khói tưởng nhang đèn Cậu ngún từ khuya...

Lát ngang đây nhớ nghiêng đầu xuống: “Thưa Cậu con về thăm cố nhân!”. Đi giữa hàng cau mưa có nhỏ... ướt trông con mắt gái Phan Rang?

Hỏi! Hỏi mà thôi, ai trả lời? Việt Nam mình ơi thương khôn nguôi... ai cô giáo nữa thời tang hải, ai kẻ tàn binh đứng ngậm ngùi!

Rừng Đang Cháy Trời Rừng Rừng Nước Mắt

Rừng lại cháy! Ôi chao rừng lại cháy!
California mà, rừng vẫn cháy muôn năm!
Những con nai cú đổi mãi chỗ nằm,
Những con gấu cú vùi vào tro bụi!

Những con cọp, con beo, ở đây không sống nổi
Những con gà rừng không biết đã đi đâu?
Thành phố thì chỉ thấy chim bồ câu,
Thấy chim sẻ, thấy chào mào, thấy quạ!

Những con mèo hoang chạy rong trong phố xá,
Chúng đã già, người nuôi bỏ chúng chẳng?
Rừng cháy hoài, cháy mãi, cháy trong trắng...
Chó được nuôi không sữa trắng một tiếng!

California không bao giờ chim én liệng
Mùa lạnh thì chúng họp bạn bay xa
Đầu tháng Tư về lại Santa Barbara
Chúng nhớ chuông Nhà Thờ... giống như tôi nhớ chúng?

*

Hồi này giờ, tôi không nghe tiếng động,
Em đâu rồi... ngoài ngõ bướm không bay?
Tôi tương tư mãi mãi áo dài,
Tôi nhớ lắm học trò tôi, con gái...

Sân nhà tôi, cái sân trường? Không phải!
Cửa sổ nhà tôi cũng không phải lớp xưa...
Chỉ cái hành lang là rộng, rộng không ngờ
Mà hiu hắt, gió như thơ hiu hắt...

Em biết không, tôi buồn là có thật
Như Nước Non mình buồn vậy, năm mươi năm...
Em ở đâu, cái lược chắc đang cầm,
Soi lòng gương chắc còn thương thời em mười bảy?

*Có muốn ra vườn thấp nhang cho Ngoại,
Có rung cây cau cho trái chín vàng rơi?
Anh nói với trăng đêm nay dưới ánh nguyệt rã rời...
Rừng đang cháy, trời rừng rừng nước mắt...*

Nắng

Nắng đã lên rồi, đôi chỗ nắng
Mùa Đông nắng hiện đẹp như hoa!
Có người con gái ngồi hong tóc,
Hương tóc bay thơm một góc nhà...

Có người lính trận tàn chinh chiến,
Vừa mới ra tù bỗng đứng tim!
“Em cuộc thanh bình anh kiếm mãi,
Mười năm tóc bạc tuổi thanh niên!”.

Có một giọt mưa vừa rớt xuống
Không chùng mai lại suốt ngày mưa?
Người con gái nhẹ nâng tay lược,
Tóc phủ bờ vai như giấc mơ...

Người con trai ấy bùng cơn mộng
Vuốt ngực và đi tiếp chặng về,
Gặp Mẹ già hay không gặp nữa
Vẫn còn bóng xế dọc bờ tre!

Quê Hương đâu cũng nằm trong mắt,
Hồi nãy mưa là nước mắt thôi!
Chàng nghĩ đến Cha mồ giữa ruộng,
Vàng Thu không chiếc lá vàng rơi...

Người con trai ấy mồ côi nhé
Biết tựa vào ai chải tóc ai?
Mắt hút sau lưng là cổng Trại
Hồn nhiên không thấy nắng tương lai!

*Người con gái đã đi vào nhà
Không nghĩ tóc mình hương bay xa...
Nàng phủi hai tay rơi hết nắng
Không nhìn ra ngõ thấy ai qua...*

Sáng Hôm Nay Hết Bão

Sáng hôm nay hết bão... vì đã thấy mặt trời. Mưa không còn giọt rơi. Nắng lóng lánh rất đẹp!

Thảm cỏ lại xanh biếc. Sắp Tết. Sắp hoa đào. Nắng chắc nhuộm đỏ au môi những nàng thiếu nữ?

Ban ngày vẫn mơ chú? Tôi đang nghĩ tương lai... những cơn mưa không dài vào tháng Giêng Dương Lịch!

Xe bus vàng chật ních những em bé tới trường. Thành phố thật dễ thương với bàn tay nhỏ xíu...

Các em không nắm, níu bàn tay của Mẹ, Cha... Thời bé bỏng đã qua, các em biết mắc cỡ...

Năm học bốn tháng nữa, các em lớn nhiều hơn! Nhưng mà cái “lớn tớn” chắc vẫn còn năm tới?

Bài thơ này không nói tới cái gì thâm trầm... Bão xa là xa xăm, nhường mùa Xuân là đủ!

Em ơi o thiếu nữ mười bảy tuổi ngày xưa, hết bão rồi, anh chờ em ra vườn giúp Ngoại...

Những buồng cau Ngoại hái, em vác vai... lớn tớn! Mạ ở nhà lo cơm, chiều nào cũng thơm ngát!

Em ơi đừng đi lạc, anh tìm, khổ lắm, nha!

*Sẽ Là Dòng Nước
Chảy Về Cho Em Bâng Khuâng*

Cơn bão còn kéo dài. Trời còn mưa em ạ. Mưa, không mưa
tầm tã mà như kim đâm người...

Hoa chắc đau, không cười. Cây không lá, nước giọt, lòng
sân như có xót sao mặt nó không nhăn?

Ồi cái sân cái sân mênh mông buồn, lạnh nhé! Gió nói gì,
rất khế, ai bước nhẹ trong mưa?

Anh tưởng tượng câu thơ anh sắp viết trên giấy... sẽ là dòng
nước chảy... về, cho em bâng khuâng!

Đà Lạt mình sắp Xuân... và hoa đào sắp nở. Mong không
mưa trên đó để cho em đi chơi...

... để cho anh xa xôi, để nhớ em từng bữa, mỗi ngày một núi
nhớ, trọn đời xanh ngắt thông!

Anh nói gì cũng không làm cho mưa ngừng lại... Tờ giấy
trắng anh trải chưa chữ nào long lanh!

Mưa hôm qua đổ nhanh. Mưa hôm nay rơi chậm. Mưa mai
còn lấm tấm. Mưa làm thơ rưng rưng...

*Ngày xưa bài Mưa Rừng, Thanh Nga hát muốn khóc... Thanh
Nga có suối tóc dài như con sông mưa...*

Tết này Rực Rỡ Em Là Mùa Xuân

Gọi nắng... từ khuya hôm qua khi cơn bão xa để mai vườn
hoa nở em mừng Tết...

Gọi nắng gọi em gọi miết hôm nay nắng về thơm ới tóc thề
em là nắng đỏ!

Em ơi ngoài ngõ hoa vàng nở rồi, bày quạ đi chơi đang về
tắm nắng...

Nói rằng thương lắm người yêu của anh vì em cổ xanh long
lanh long lạnh mắt người yêu đầu...

Hồn anh ở đậu hoài Tùng Nghĩa, nha? Đẹp quá tường hoa
nắng hòa gió thuận... Tóc em lấm chấm nắng ới nắng ới!

Anh yêu mãi người... người yêu bé bỏng tóc vờn như sóng
phi trường Liên Khương...

Đà Lạt nước non em là tượng núi... đứng hoài không mỏi
cảnh hoa hướng dương! Cảnh hoa yêu thương lời hoa gọi
nắng!

Anh gọi nhiều lắm nắng ới nắng ới! Cơn bão qua rồi... Mai
trời nắng tươi. Một trời nắng tươi...

Anh nhớ em cười... Tường Vi hoa nhớ Tết này rực rỡ như
em áo Xuân

Tết này rực rỡ em là mùa Xuân!

Ảnh: Thiên Nguyên

Tiếng Sóng

Hôm qua có nắng. Nắng được nửa ngày. Sáng dậy, hôm nay... mặt trời chưa mọc!

Không nghe chim hót. Chim đâu có về! Quanh co con khe, sương mù trắng xóa...

Có thể diễm lạ: Hôm nay lại mưa? Lại mưa lúa thưa? Lại mưa tầm tã?

Thương quá hoa lá nắng chưa ấm lòng... lại vẫn mùa Đông mịt mù quan tái...

Chúa nói, nói mãi: Không Có Tương Lai! Con chim hết bay thì về cái tổ, con chồn tránh hổ thì về cái hang! (*)

Con người lang thang... lang thang... lang thang! Câu thơ sang hàng, lỗ làng thấy tội!

*

Tôi tìm cái gối. Anh tìm cái gì? Chị đi chị đi! Tổng Biệt Hành nhá?

*Đưa người ta không đưa sang sông
sao nghe tiếng sóng ở trong lòng?
Nắng chiều không thắm không vàng vọt
sao đầy hoàng hôn trong mắt trong? (**)*

(*) Kinh Thánh

(**) Thơ Thâm Tâm

Tiếng Trăng

Em ngồi ôm cây đàn... trên một cây đàn khác. Em đàn và em hát. Con suối nhạc sau lưng...

Tiếng đàn em rất trong. Trong như là tiếng hạc bay trên rừng bát ngát, trên Đà Lạt ngày xưa...

Tiếng đàn em tiếng mưa, mưa phùn bay trên tóc, bay lên dốc lên dốc rồi xuống lưng Tình Yêu!

Đà Lạt ôi diễm kiều tất cả tên rừng núi... Tiếng đàn em đắm đuối xa xa bày Thiên Nga...

Tiếng đàn em lướt qua trái tim tôi mềm nhũn. Tôi hiểu chữ Cảm Động bây giờ nghĩa làm sao...

Em ơi có trăng nào không rưng rưng nước mắt khi tình
Nam nghĩa Bắc rưng rưng khói mù sương?

Tôi biết tôi mất hồn khi chợt đi qua đó. Tóc của em là gió
cuồn mát hồn của tôi...

Và trăng, trăng rơi rơi trên vai em thật đẹp. Rồi vòng tay tôi
khép đời đời em tiếng trăng...

Lý Bạch chìm sông trăng. Sông trăng và Lý Bạch. Em trong
từng trang sách lau lách là Quê Hương!

*Em à, anh dễ thương nghĩ về em như vậy... Vũ Hoàng Chương
nhìn thấy lửa rón bẻ, vậy thôi! (*)*

(*) Thơ Vũ Hoàng Chương: “Kiều Thu hè Tổ hỡi em, nghiêng chân rón
bẻ mà xem lửa bùng!”

Thông Điệp Mùa Xuân

Trời Đà Lạt chuyển ấm. Cảm ơn Nắng Mùa Xuân! Cảm ơn niềm bâng khuâng nâng niu lòng hớn hởi...

Cảm ơn hoa sắp nở: Bình Vạn Thọ cho Ba, Mẹ cũng có bình hoa: Hoa Cúc Vàng Đại Đóa!

Học trò ơi hãy tả Mùa Xuân Mới Thật Hay! Hãy làm từ hôm nay một bài văn thơm nhất!

Thơm như là hương tóc của Tình Yêu Quê Hương! Thơm như mật mía đường chén mạch nha Ngoại nấu!

Tôi mãi là đứa cháu yêu Ngoại như ngày xưa... Những ngày trời gió mưa, Ngoại đứng nhìn ruộng lúa,

Ngoại nhìn bò ăn cỏ... những con bò có tên là Xe, Pháo, Lung, Phèng... mặt chúng hiền chi lạ!

Ngoại vuốt trầu từng lá... vuốt tóc tôi Ngoại hôn. Ngoại gọi cháu bằng con. Ngoại, người-Mẹ-Vĩ-Dại!

Nắng là hoa là trái, con hái nha, cúng Bà. Tự đứng mắt ứa ra những giọt tình ấm áp!

*

Các em ơi, mưa tạt ngày hôm qua qua rồi! Cô giáo lau bảng
rơi tấm lòng mình, bụi phấn!

Tôi nhớ ngày xưa lắm... Cây khuynh diệp trường xưa, mấy
mươi năm phát phơ hay người ta đồn bỏ?

Tôi nhớ các em nhỏ tóc đuôi gà tung tăng - vạt áo dài như
trắng trong ngần sương Đà Lạt!

Tôi nhớ tiếng ai hát... hôm nào bài Tình Xa...

Thời Gian Động Lại Từng Con Mắt

Khi tiếng chuông Chùa vang boong boong
Khi tiếng chuông Nhà Thờ ngân vi vu...
Em ơi, anh muốn nói, bây giờ:
Yêu Em Biển Cả Kia Còn Hẹp!

Yêu Em, từng lá non xanh biếc,
từng đóa hoa đào trước mặt em,
từng nụ hoa mai in áo lụa...
từng câu thương nhớ mỗi ngày thêm!

Anh không thể đến Everest,
anh và em, mình đã có Fansipan!
Đà Lạt mình có Langbian!
Kon Tum mình kìa, Ngọc Lĩnh!...

Trong đời anh đã ngồi bên núi
là ngọn Tà Dôn bát ngát mây!
Anh có lần lên Chùa Tà Cú,
có rừng mình lạnh quá K' Loon...

Em à, hoa cỏ sương dù lợt
Lòng của mình không lợt Nước Non
Giữa lúc Giao Thừa chuông điểm giọt
Anh hôn em từng nhé nốt tàn nhang!

Em đang trên biển, em thấy biển,
em đang ở đâu - cũng lòng anh!
Quê Hương mình đẹp, ông Trời vẽ
Em! Nhắm mắt đi cho anh chìm mắt xanh...

*

Anh muốn được về tắm Cữu Long
muốn nghe tiếng sóng tự sông Hồng!
Lào Kai, Bắc Kạn và Môn Cái...
chữ Việt mình như mây thông dong...

Em ơi anh cũng thông dong nhé
Hôn em từ đầu gối hôn đi...
Hôn tới chỗ chuông nằm trước mặt
nói rằng Tình Yêu Không Chia Ly!

Vậy mà... Nam Bắc ai chia cắt?
Vậy mà... Hà Nội Sài Gòn ơi!
Có mắt nào khô queo nước mắt?
Có lòng nào từng không như mây trôi?

Thương Quá Là Cái Nhìn Của Con Chim Trốn Gió

Cơn bão không có tên
đi qua Los Angeles,
cuốn theo nhiều cái quen,
để lại nhiều cái lạ...

Buồn ơi là buồn quá,
hương Tết đã bay xa!
Còn kia, những mái nhà,
khói bốc hơi không ấm!

Có con chim vừa ngậm
cỏ lót tổ đàn hồi rơi!
Khi có cái gì rời,
ai cũng buồn lắm chứ?

Bão cuốn cuộn gió, gió!
Gió có nói gì đâu?
Phải chi nói một câu:
“Chào nhé, người ở lại!”

*

Con chim núp dưới mái,
lạnh, nó đứng co ro,
nó thật giống câu thơ
viết một dòng ngào nghẹn!

Quê Hương tôi mất biển
trên biển khơi xa vời,
có thể cuối chân trời,
hay trên đầu ngọn sóng?

Tôi nói điều cảm động,
bạn lắng nghe giùm nha:
“Dù bão có đi qua,
hương Xuân cho tôi níu!”

Ít ra ai làm điệu,
tôi thấy chút ngày xưa,
cái ngày tôi mộng mơ
Em ơi em là Tết!

Cơn bão cứ đi miết!
Cơn bão đi về đâu?
Tôi biết tóc trên đầu
của tôi... vì sao bạc!

Tôi biết lòng ai nát
như hoa nở, mới tàn...
Coi như đồ sang ngang,
có một cơn sóng dữ...

*Thương hàng cây cầm cự
bão đi qua vô tình!
Thương quá là cái nhìn
của con chim trốn gió...*

Về Đâu Trong Trời Mờ Mịt Mưa

Cả năm mưa thi thoảng, gần Tết mưa liên miên... chắc Trời quên cái quên, bây giờ làm cái nhớ?

Lũ chim trời đã bỏ thành phố đi hết rồi! Buồn chó, buồn xa xôi. Mây trôi về thế chỗ...

Công viên hoa không nở (vì nở chi để ztàn?). Dừng xe đây, ngó ngang: mặt kính đầy nước mắt!

Chim, chúng có Tổ Quốc... nên chúng bay đi tìm? Mình không phải là chim, chôn chân hoài xú lạ!

Con sông không ai thả một cánh thư, buồn ơi! Chỉ là dòng nước xuôi chở mặt trời đi giấu!

*

Sống một thời ở đậu nhìn mưa bay mưa bay... Phương trời nào cũng Tây nơi mặt trời lặn xuống...

Nhiều cây ngã, không gượng, người ta sẽ tới cửa... cửa cả những giọt mưa ràn rụa trên mặt đất?

Mở máy xe vài phút, tôi về đâu trong mưa?

Viết Thiếp Mừng Xuân Rồi Xé Hết

Nhắc lại từng tên bằng hữu cũ, còn ai đâu nữa để về thăm?
Những người dạy học rồi đi lính, hơn tuổi mình, và... đã
khói nhang!

Đà Lạt bây giờ... ai cũng Bắc! Những người Nam Bộ bán hết
vườn... bán cả ngôi nhà thiên vạn gói lấy vàng để ném giữa
trùng dương!

Năm tám mươi mốt, tôi ra tù, trở về Đà Lạt ngắm Thiên
Thu, bạn còn vài đứa, thăm len lén, im lặng nhiều hơn nói
với nhau!

Rồi tôi lên rừng làm thợ vịn... Rồi bạn, nghe rằng lại vượt
biên... Cái thác Cam Ly không đổi khác, ngàn năm vẫn đổ
tiếng vô duyên...

Ba mươi năm hơn tôi quê người. Ba mươi năm hơn, tôi tàn
hơi... Gọi mãi bạn bè không tiếng vọng... mà hai Thế Kỷ,
bóng mây trôi!

Chiều nay tôi nhắc tên từng bạn... lấy thiệp ra gò chữ chúc Xuân. Năm cũ hết thì năm mới đến. Ngàn muôn năm mới vẫn là năm!

Tôi dán tem, và, tôi xé hết... Địa chỉ ngày xưa ai đưa thư?

*

Hai câu thơ chẳng, cần chi luật?

Tôi nói mình ênh tiếng tạ từ!

Tôi nhớ lại tôi hỏi Phú Hội cầm tay ai ở thác Pongour...

*Sương mù Đức Trọng mù xanh núi, núi Tượng, Prenn, Đà Lạt
ôi... tôi có gọi về, nay chắc lỡ tình tôi, ai đó, cũng xa xôi?*

*Anh Gửi Về Em Qua Gió
Một Bản Thông Tin*

Trời sáng rồi mà trời còn giấu mặt!
Cả bầu trời là cả một bầu sương...
Đông Tây Nam Bắc không thấy rõ bốn phương,
Thấy sáng thôi, đã đầy đường xe chạy!

Có nhiều xe bật lên đèn nhấp nháy.
Chuyện gì đây? Phía trước nghẽn rồi...
Như nước con sông ngừng trôi,
hàng xe phía sau chậm dần, dừng lại!

Xe của tôi, phía sau, lane bên phải.
Ai làm sao, mình làm vậy, biết sao?
Coi như đêm còn nuôi tiếc chiêm bao?
Coi như mặt trời sáng quên trang điểm?

*

Tôi nghĩ tới em - một Giai Nhân quý hiếm
đang ngủ thêm để... tiết kiệm thời gian.
Em không là mặt trời, em là mặt trăng...
Xưa, Nguyễn Du đã có lần đau đớn:

“Vầng trăng ai xẻ làm đôi?
Nửa in gối chiếc, nửa soi dặm trường!”
Ánh sáng từ em làm cho ngày dễ thương,
mặt trời bị mây sương che buồn, chắc khóc?

Tôi nghĩ, hạnh phúc, nếu xe lại chạy như bay.
Sáu mươi dặm một giờ, mình bắt tay công việc...
Chuyện dở dang trong ngày, hỏi ai không tiếc?
Mà làm sao? Không exit nào ra...

Phải có một ngã ba, cái bảng đó rất xa!
Thì thôi kệ. Người ta sao mình vậy...
Dòng nước rồi lại chảy
Rác rến rồi lại trôi!

*

Xe nhúc nhích. Ôi vui.
Tôi khởi động và lách qua bên trái...
Coi như bây giờ yên tâm chạy mãi
Bỏ lại ba cái xe Cảnh Sát đậu bên lề...

Xa lộ là đường của xe, đường-di-của-xe,
Người tản bộ ở đây là không có!
Đường đi của xe cũng là đường của gió,
Anh Gửi Về Em Qua Gió Một Bản Thông Tin!

*Bài thơ này là một bài thơ tình.
Vài tiếng nữa sương mù tan hết,
Nắng sẽ trong veo. Bầu trời lại xanh biếc.
Anh nhớ đôi mắt em, nhớ thiết! Vô cùng!*

Ba Giờ Sáng Chưa Nắng

Tôi thức dậy quá sớm: Trời chỉ có đèn đường, từng bóng tròn trong sương. Không có gì động dậy!

Xe bus chưa giờ chạy. Người chắc còn trùm chắn. Không có một tiếng vang. Cả cơn trùng cũng lặng...

Ba giờ sáng chưa nắng. Năm giờ cũng chưa đâu! Tôi nghe hơi nhức đầu. Ngủ lại thì không thể!

Mở máy ra, mắt ghé vào những tin cũ mèm (Bối đêm qua đã xem, chưa thấy đưa tin mới).

Thổ Nhĩ Kỳ thật tội... nhà cửa sụp tan hoang. Con địa chấn kinh hoàng, toàn thế giới rung động!

Tám ngàn người hết sống. Có thể còn nhiều hơn. Một người mẹ sinh con trên tan tành đổ nát...

Bà mẹ không kịp hát lời ru nào cho con... Không đủ người cứu thương! Không đủ xe cứu hộ!

Nền văn minh sụp đổ... Nước Thổ Nhĩ Kỳ buồn! Tôi không nghe tiếng chuông. Thành phố tôi im lặng!

*

Cõi đời này sắp tận?

Cuộc đời này sắp cùng?

Tại sao có sống chung mà lại có vĩnh biệt?

Người sống vẫn tha thiết đọc Kinh cầu nguyện thôi!

Bài Thơ Mới

Hôm nay khác hôm qua!
Có là một Chân Lý?
Thưa, tôi không dám nghĩ
Đó là một Câu Thơ!

Tôi không thấy bơ vơ
Khi nghe có ai nói:
“Hôm nay đừng gì vội
để ngày đẹp qua đi!”.

Tôi ngắm cỏ bên lề
và Vệ-Đường-Hoa nở
Những khóm quỳ-thương-nhớ
nâng lên hoa nở hoa...

Tôi nhớ lại ngày xưa
Đà Lạt tôi sau Tết
Vệ-Đường-Hoa rất đẹp
vàng rực hoa Dã Quỳ!

“Hoa đẹp! Hoa đẹp ghê!”
Tiếng học trò vang dội
hòa vang cùng tiếng suối
reo vang cùng phố hoa...

Tôi nghĩ: Cuộc thái hòa
ngày nào đẹp hơn nữa!
Bạn ơi, tôi mộng vỡ
trong những lớp kẽm gai!

*

Tôi đang nói cùng ai?
Không lẽ cùng Quá Khứ?
Không lẽ cùng Thiên Chúa?
“người-không-có-Tương-Lai!” (*)

Câu Kinh Thánh không dài
sao ai đọc cũng ghen...
“hèn chi những lời hèn
nghe hoài không ai vui!”?

Quả thật tôi ngậm ngùi
Yêu mình cả cái bóng!
Dù nắng đang lồng lộng
Cái bóng luôn mơ hồ!

Tôi cảm thấy bơ vơ...
Ôi Thơ luôn tội nghiệp!
Màu cỏ hoa xanh biếc
kia... chẳng qua ảo huyền?

*Hôn em nhé cái Duyên
anh có bài thơ mới!*

(*) Kinh Thánh: “*Không có Ngày Mai. Chỉ có Hôm Nay! Sự Khó Khăn của ngày nào đủ cho ngày đó. Hãy xin Chúa tha tội cho ta để ta tha nợ cho người khác! Amen*”.

Ảnh: Thiên Nguyên

Bão Tố Gió Mưa Tiếp Theo

Chưa bao giờ buồn thế! California bão và mưa... Bão như giốn như đùa, cây nhánh đua nhau rụng!

Mưa là nỗi thất vọng của ai muốn ra đường! Mưa bão không bình thường, không có tên để nói...

Không ai đặt câu hỏi: “Bão này tên là gì?”. Không ai âm thầm đi... Mà đi đâu? Mưa gió!

Hai ngày rồi bên cửa, tôi ngắm nghía trời mưa. May tấm kính cửa mờ để vô cùng hẹp lại...

Ở đây không quan ải sao mà buồn đăm chiêu? Phải chi buồn, buồn hiu, tiếng chim chiều nghe hót!

Mùa Đông từ rét ngọt đến buốt giá lòng người! Lề đường rác rưởi trôi. Lòng đường lênh láng nước...

Không ai dám nói trước “Sau cơn bão thế nào?” chỉ nghe buồn nao nao... California chưa bao giờ buồn thế!

Bạn ơi tôi không kể nỗi lòng người tha hương...

*Bao Giờ Tôi Làm Được
Cho Đà Lạt Bài Thơ*

Bao giờ tôi làm được cho Đà Lạt bài thơ? Cho em tóc như tơ
sương mờ mờ rừng núi?

Bao giờ, tôi cứ hỏi sao lòng tôi nhớ về... em cái thuở tóc thề,
em năm mười bảy nhỉ?

Bao giờ tôi từ Mỹ, trở về đêm ngắm trăng... tôi thấy em đi
ngang áo lụa vàng thơm ngát?

Mây và sương Đà Lạt... ai nhớ và ai quên? Tôi thì rất nhớ em
và... tôi yêu Tổ Quốc!

Ba mươi lăm năm bỏ nước, tôi không bỏ quê nhà. Chỉ là
chuyến đi xa... Trời ơi xa hun hút!

Em đang ngồi chải tóc, chải mù sương, phải không? Nhiều
năm ở trên rừng, tôi cũng hay hỏi thế!

Đà Lạt, tôi hồi trẻ, rồi tôi mất thời gian. Không là mây lang thang, tôi thành mưa nước mắt...

Tôi quên thuở tù ngục. Tôi chỉ nhớ yêu thương! Biết mình có Quê Hương. Biết mình buồn, buồn lắm!

Trái tim tôi ai cắn mà máu rỉ thành thơ... Tôi viết bao nhiêu tờ giấy Hoa Tiên ném biển?

Đà Lạt chim én liệng trên tóc em là mây... Nhớ em quá bàn tay phấn thông vàng vương vấn...

Nhớ em quá ngày nắng nắng hồng như hoa hương...

*

Câu đó đủ Yêu Thương chưa Bài Thơ Đà Lạt? Nhớ em cả bóng mát cây khuynh diệp trường xưa...

Sống Thác Thơm Lừng Hương Hoa Thơ

Tôi ngồi một chỗ nhìn em bước
sông núi như cùng nổi gót em!
Em giống như người muôn thuở trước
đi tìm bóng nguyệt dưới hồ sen!

Tôi ngồi một chỗ, tôi làm Phật,
chớ chắc chi thành ông Phật đâu!
Không gửi theo em lời chúc đẹp,
bởi em đã đẹp đáng sang giàu!

Em sao sông núi mình như thế
tôi đợi Thanh Minh hưởng khói nhang,
ngó dấu chân em hình với ảnh,
trời quang, đêm tạnh, ánh trăng tan...

Em, tôi không gặp cho chào hỏi,
em, gió lách lùa những ngõ lau,
tôi, bụi bờ tre cành có mục
thành tro thành bụi, có làm sao?

Nếu hai đứa đã nhân tình nhỉ?
Thần Thánh trên Đình đã chứng cho:
Tôi một trái tim, em một dạ
chúng mình sóng bước Một Đường Thơ!

Tôi ngồi một chỗ tôi tư lự:
Ai khiến chi ngày trước tháng Năm?
Triệu triệu người tan trong nước mắt
Triệu triệu người thành cổ tích... Trăng!

Em nhớ lại đi, thời bé bỏng,
cái gương biết nói chẳng ai ngờ:
“Giai Nhân duy nhất là em đấy,
anh chỉ là người mộng với mơ!”

Em đang trước mặt, em yêu quý!
Anh ngả lưng đây lạnh vách dèo:
“Hồn tử sĩ gió ù ù thổi,
Mặt chinh phu trăng dỗi dỗi theo!” (*)

*Em cứ đi đi đi trước mặt
Lách bờ lau gặp suối huyền mơ...
Dấu chi mình cũng cùng ao ước:
Sống thác thơm lòng hương hoa thơ...*

(*) Đặng Trần Côn nguyên tác Nho, Chinh Phụ Ngâm Khúc, Đoàn Thị Điểm dịch Nôm.

Bonjour Valentine

Bonjour Valentine!
Hôm nay trên Thế Giới
gặp nhau ai cũng nói:
Bonjour Valentine!

Tình yêu là tương lai
ươm mầm từ quá khứ
tình yêu có lịch sử:
LỊCH SỬ là TÌNH YÊU!

Tình yêu: Tấm Khăn Điều
vắt vai người quân tử!
Chiều chiều còn nhớ chứ?
Tấm Khăn Điều Vắt Vai!

Tấm khăn điều gió bay...
Gió bay đâu có mất?
Phạm Thái vì đôi mắt
mà có thơ-tình-yêu!

“Hỡi ơi trời đất vô cùng rộng,
Gom lại không đầy mắt mỹ nhân!”
Bạn nhé hãy băng khuâng
với người tình câu đó!

Trời xanh ai áo đỏ
Nhớ quá đi! Tình Xa!
Tôi nói với bao la:
Quê Hương Tình Bát Ngát...

Tóc mai dù có bạc
vẫn sợi vẫn sợi dài!
Tắm khăn điều vắt vai
nhiều khi lau nước mắt!

*... rồi trải ra xếp cất
Trái Tim Mình Nước Non!
Những nụ hoa nụ hôn
không bao giờ khô héo...*

Buổi Sáng Công Viên

Con ngựa tự nhiên như con chim trên nhành cây tự nhiên.
Con ngựa tự nhiên ăn cỏ trong công viên.
Con chim tự nhiên hót trên nhành cây tự nhiên.
Con ngựa không cần bạn, con chim cần có bầy?

Ghế đá công viên sáng nay,
tôi nhìn con ngựa, tôi ngó lên nhành cây,
không thấy lá vàng bay dù trời có gió,
gió thổi mặt trời làm má ai hây hây!

Thơ tôi buổi sáng thơm lưng tóc,
đá tạ ai kia bước nhỏ qua đây!
Nếu mà tôi ví mây là tóc
thì tóc của nàng... một áng mây!

Người Cảnh Sát đến dắt con ngựa đi,
nó là con ngựa-Cảnh-Sát...
Có hai ba con chim đến đậu trên nhành cây,
con chim cô đơn cũng đã có bầy!

Rất tự nhiên tôi có bài thơ-tự-nhiên.
Tôi mở cặp lấy ra tờ giấy chép.
Chữ tôi bay chung quanh em như mây,
em mà ghé mắt thấy: một chữ M duy nhất!

Không tự nhiên, trên đời này có thật
một người Tiên đi giữa vườn Bích Câu?
Đà Lạt ơi, tôi nhớ những nhịp cầu
soi bóng nước từ đồi Cù nắng chiếu!

Có thể cũng tự nhiên tôi hiểu
tại sao mình yêu Quê Hương quá chừng?
“Lính Yêu Núi Sông Yêu Cả Giai Nhân”
Bầy chim hót trong công viên. Buổi Sáng!

*Nếu em nói Tình Yêu Là Lãng Mạn
Tôi biết vì sao sóng Hồ Xuân Hương gợn mãi trong lòng tôi!
Nửa Thế Kỷ rồi Tổ Quốc xa xôi,
Không-Một-Người-Lính-Nào-Thấy-Mình-Không-Có-Tội!*

Bước Chân Thời Gian

Sáng nắng, chiều mưa... mới trưa đã tối! Buồn không ai hỏi tại sao? Tại sao?

Thương quá hoa đào vừa đơm đã rụng... Gió - quân giải phóng? Ngày lại mùa Đông?

“Em có buồn không?”. Người chồng hỏi vợ. Hình như họ nhớ... đầu năm mùa Xuân!

Buổi sáng mới mừng. Buổi trưa ngỡ ngác... Mây trời trôi lạc qua thành phố chiều!

Ôi buồn bao nhiêu, cơn mưa không đợi... Gió như chơi với bay vượt đầu non...

Đường tuyết chưa mòn, giờ thêm trắng xóa, núi thành biển cả, rừng nhòa trong mưa...

Một ngày có thơ đem chia ba buổi... Chuyện gì buổi tối... chắc không là Thơ?

*

Người vợ tay đưa ôm chầm chồng, nói: “Anh ơi em mỏi đôi chân thời gian!”.

Hơi thở không tan: “Chiều này lạnh thiệt!”. Lời nào tha thiết cho người với người?

Tiếng chuông Chùa rơi...

Chuông Nhà Thờ rơi...

Mưa chiều cũng rơi...

Cây anh đào nở gió bút hoa rơi!

*Cảm Ôn Màu Xanh Lá
Se Sắt Ngàn Ngàn Thông*

Về lại thành phố cũ không gặp một người quen! Đâu hết rồi anh em? Ai ai cũng đều lạ...

Đứng lại nhìn lâu quá những căn phố tiệm xưa / tưởng như sau cơn mưa / phố phường được rửa mặt!

Đà Lạt, cái lành lạnh... bây giờ không áo laine! Nhớ nhớ những chị em mặc áo dài lượn phố...

Bây giờ... cũng xanh đỏ mà không thấy áo dài! Con gái như con trai diện đồ Tây... như Mỹ!

May còn sương tí tí dưới thung lũng mờ xa. Trần Dần chắc không qua để nhắc mưa Hà Nội?

Nhiều con hẻm không tới, ban ngày vẫn còn đèn... Người đi đường không chen chỗ lẫn nhau chút chút...

Tôi nhớ Đà Lạt thật! Tiếng guốc rất ngày xưa. Tôi nhớ những cái ô / tiếng mưa rơi tí tách!

Trên nóc chợ Đà Lạt, những con bò câu đâu? Ôi thương những ngôi lầu... cửa sổ còn như cũ!

Ngôi Thánh Đường chuông đổ xuống hồn tôi bơ vơ... Lúc đó tôi ngang hồ, hồ Xuân Hương xanh ngắt!

Tôi lên Chùa thăm Phật. Phật nhìn tôi từ bi...

*

Tôi về rồi tôi đi... âm thầm, tôi đã lạ! Cảm ơn màu xanh lá se sắt ngàn ngàn thông...

Cảo Thơm Lăn Giở Trước Đèn

“Đêm luôn dài nếu người ta ngủ ít!”
Câu cách ngôn, ai cũng biết... thành thường!
Tôi tỉnh giấc thấy mới một giờ đêm
Thuốc ngủ uống chắc không còn hiệu quả?

Câu cách ngôn đã quen không thể lạ
Thuốc thì quen nên đã đến độ mòn?
Có lẽ một phần mình nhớ Quê Hương,
Ba mươi lăm năm vẫn là đêm hôm trước...

Nước vẫn chảy sao thời gian không bước?
Hơi thở dài, dài thượt, tại làm sao?
Châm điều thuốc thả khói huyền lên cao
Làn khói bay không cách nào giữ lại...

Đã là cách ngôn, hiểu là lời nói phải,
Mình đã nghe, không làm theo, lỗi ở mình!
Hết dạy học trò tôi được nói linh tinh?
Tôi bày tỏ chút cảm tình vớt vát?

Thời gian không bước thì chân tôi đi lạc
Giống như cái phong linh gió hát trong vườn!
Tôi chập chờn như bóng ngựa trong sương
Người xà ích uống ly cà phê quán bên đường vắng ngắt...

Hồi xưa Đà Lạt mình có xe ngựa xuống Cầu Đất,
Bắt đầu đường sắt rừng thưa về tới ga K' Rôngpha...
Tôi nhớ ngày xưa rừng núi nở hoa...
Cô gái Thượng nở nụ cười rất đẹp...

Tôi về tới Phan Rang, tôi được ngồi bên bếp
Lửa bập bùng hòa tí tách tiếng mưa...
Tôi không làm thơ mà tôi thuộc bài thơ
Của Trần Huyền Trân làm trong một buổi chiều, trong một
đêm mưa gió...

Em dễ thương ơi, anh đọc đây, nho nhỏ,
Em lắng tai nha, nghe lòng thương bao nhiêu:
“Xa nhau gió ít lạnh nhiều,
Lửa khuya tàn chậm, mưa chiều đổ nhanh!”.

*Mưa chiều đổ nhanh...
Đôi mắt em long lanh long lanh
Em tìm đọc thêm đi trong trang sách cũ,
Em hôn giùm anh con mắt Quê Hương!*

Cẩm Tú Cầu

Đà Lạt xứ ngàn hoa, Cẩm Tú Cầu đẹp nhất! Với tôi, đó là hoa thơm phức. Với tôi, đó là hoa dễ thương!

Nói thế, em không buồn, phải không em “dễ ghét”? Nhớ lúc mình Đà Lạt, thấy hoa, em không đi...

Cái mặt em lì lì, muốn hôn mà sợ sợ, sợ cái nụ hoa nở nó cười duyên với em!

Ga Đà Lạt đứng yên mấy mươi năm, buồn chớ! Hoa, xưa trồng, còn đó, toa xe đứng xếp hàng...

Xưa, rừng thông bạt ngàn, bây giờ... trời trống trải! Hoa nở không ai hái để cài lên áo ai...

Đời không có tương lai!

Mãi mãi đời quá khứ!

Tôi nhớ lời của Chúa / mà buồn / rất tự nhiên! (*)

*

Mây trên đỉnh Lâm Viên bay về ga Đà Lạt. Hoa và em thơm ngát! Cẩm Tú Cầu... cũng em!

Con đường mình đi lên sao nước mắt nhỏ xuống? Anh nâng em áo mỏng rắc vài nụ Mimosa!

Đà Lạt xứ ngàn hoa... Mây sa đường sắt lượn / cong cong
như cái ruộng mình vớt bọt cà phê!

Lâu lắm... người trở về, Đà Lạt như muốn khóc! Em ngược
mặt chải tóc, tóc từng sợi mù sương!

Em à, anh muốn hôn, hôn em từng sợi nhớ... cái thời người
biết sợ con người sống bên người!

Lá cờ bay... Xa xôi.
Cắm Tú Cầu trước mặt.
Lá Cắm Tú Cầu xanh ngắt,
Hoa Cắm Tú Cầu tím than...

Ga Đà Lạt vỡ tan tiếng còi tàu nghèn nghẹn!

(*) Chúa nói: “*Không có Ngày Mai! Sự Khó Khăn của ngày nào đủ cho ngày đó!*”.

Con Bão Tiếp Theo Đã Tới

Bạn thử thở dài coi: bạn thấy buồn chớ nhỉ? Dù buồn ấy không thể là mình buồn chuyện gì!

Làm như mình cho đi chút chút lòng mình tưởng... như lái xe quá trốn mà nghe tiếng bánh kêu!

Những giọt mưa trong veo trước mặt bạn, bạn thấy: chúng sẽ thành dòng chảy theo mùa Đông kéo dài!

Bạn ạ, mưa đang bay, cơn bão thứ hai tiếp... Mùa Xuân về không kịp, quả thật không kịp rồi!

Còn chỉ ba ngày thôi là tháng Ba gõ cửa! Mùa Đông như ráng rỡ... những hơi thở xót... xa!

Cây đào vừa đơm hoa, hai hôm nay rụng đỏ. Bão không nhiều lắm gió, chỉ tội mưa liên miên!

Hai cơn bão không tên... không phải là bão nhỏ! Chúng là hai mảnh thú gờm nhau trong rừng sâu!

Mùa Đông sau mùa Thu, năm nay sao thê thiết? Chim chờ Xuân bay hết, hoa chờ Xuân tả tơi...

Bạn thử dài tiếp coi: giống hai hôm nay nhá! Bài thơ tôi chưa thả thấy đã nhòe gió mưa...

Ảnh: Thiên Nguyên

Con Mưa Nước Đá Trong Chiều Ngày Lễ Tro

Ôi cơn mưa lạ quá: nước đá trắng mặt sân! Lạnh! Chắc lạnh vô cùng ở trên cao thành phố?

Mưa không chỉ vài chỗ mà mưa như khắp trời. Tiếng rào rào mưa rơi, nghe phải bụm tai lại!

Mưa không phải mưa mãi, chỉ năm phút và ngừng. Năm nay lạ, mùa Đông, cuối tháng Hai còn ở...

Thương quá hoa đào nở, chưa kịp khoe sắc hồng, mưa cuốn vào con sông, đục ngầu, đau đớn lắm?

Tôi nhìn chố không ngắm thành phố mưa tả tơi... Không ai thốt ra lời trước cơn mưa nước đá...

Ông Trời buồn hả dạ?
Lòng người không ai vui!
Khí hậu thay đổi đời hay là đời tận thế?

Ngày Lễ Tro tan trể. Chuông Nhà Thờ ngân nga. Cổng Nhà Thờ mở ra, xe chạy ra chậm chậm...

Bây giờ mưa rắc phẩn những cánh dù gió nâng. Tôi nhìn theo bước chân của những người đi bộ...

... nghĩ có em trong đó nho nhỏ lời cầu Kinh.

Chương Nhà Thờ Ngân Mệt Bây Giờ Nhường Gió Mưa

Sài Gòn mưa xưa đẹp: ào ào xuống, hết liền! Nay, Sài Gòn hết duyên? Mưa liên miên từ Tết...

Mưa phùn và giá rét giống giống ngoài Bắc ghê! Mưa nhiều lúc nào nê: Mưa gì ướt cả mắt!

Ai cũng chối mình khóc, làm sao chối được gương? Cái mặt soi buồn buồn, phấn son tô bỗng nhạt...

Phải nói như hờn mát! Mình hờn mát với mình... còn hơn là làm tỉnh! Trời ơi mưa buồn quá...

Me Sài Gòn rụng lá, mưa rụng lá nhiều thêm! Đường Duy Tân chắc quên những đôi nhân tình cũ?

Ồ nhĩ mà ai nhớ người đang đi trong mưa? Chuyến vượt biên bao giờ, không bao giờ đến bến!

Những lời tình tự hẹn... tất cả thành mưa rồi? Chờ chờ hoài một người không về cho thấy mặt!

... thì mưa bay vào mắt chớ biết bay vào đâu!

*

Sài Gòn nhiều nhà lầu. Nhiều nhà không có mái... Anh ơi
buồn em trải che mưa cây sầu riêng...

Ước chi có anh bên húng em mưa trên tóc! Ước chi em được
khóc trên bờ vai cổ nhân...

*Sài Gòn đang vào Xuân, mưa phùn từ hôm Tết. Chuông Nhà
Thờ ngân mệt... bây giờ nhường gió mưa!*

Đà Lạt Dễ Thương Trong Kỷ Ưc

Đà Lạt mùa Xuân đẹp lạ lùng, đâu đâu nhìn thấy cũng là Xuân! Học trò sau Tết đi vào lớp, Rằm tháng Giêng vàng Nguyệt sáng trưng!

Tôi dạy học trò, thương nhớ lắm... các em vui Tết quên học bài, Thầy đưa câu hỏi em a á... rồi trả lời... em đã đáp Sai!

Thì có sao đâu, ai cũng vậy! Thầy quên thất cái cà vạt rồi. Hết giờ ra đứng hành lang gió nhìn học trò vui trong sân chơi!

Các em nhí nhanh như chim sáo, Thầy đứng im lìm như cái lồng, buổi sáng trôi qua chiều lại tiếp... Đà Lạt chỉ buồn trong mùa Đông!

Đà Lạt của tôi vài nét phấn, vài con số điểm tránh zéro. Các em đều giỏi vì con nít, Thầy cũng chưa già, vẫn trẻ thơ!

Không nghĩ tới khi vào Cải Tạo, không nghĩ tới khi ở xứ người, mỗi chiều lạnh lạnh, đèn chưa sáng, Đà Lạt nghe còn thơm ở môi...

Em ơi có nhớ cây khuynh diệp? Có nhớ cổng trường gạch xếp ô? Có nhớ cái sân đường kẻ đứt? Có nhớ các Thầy, nhớ các Cô...

Tôi nhớ Thầy Cô ai cũng trẻ, mình Thầy Kỳ Quan Lập già thôi, ông ôm cái cặp đi lên lớp, mây trắng đằng sau... mây trắng trôi!

Đà Lạt mùa Xuân thuở tuổi Xuân, Thầy Cô và học trò băng khuâng... hoa quỳ nở rục đường quanh phố, đào đỏ bay đùa dưới gót chân!

Ôi Đà Lạt đó, sao chừ khác? Thử học trò sang làm ngân ngơ: “Em biết Thầy không về lại nữa, Quê Hương mình là Quê Hương xưa!”.

Đà Lạt ơi là chiêm bao à? Có giấc mơ nào không như mựa bay qua... Tồi cầm giấy thấm hai con mắt, tôi tả trong lòng muôn cánh hoa...

Đà Lạt Mình Trên Nước Thụy Sĩ

Đây, không phải Việt Nam, mà đây, bên Thụy Sĩ - không nguy nga như Mỹ, hiền hậu giống như mình!

Mở album khoe hình em vừa đi du lịch... Em tỏ bày yêu thích những nơi em đi qua!

Em thấy Nước thấy Nhà... quê người cũng sông núi! Có nơi đầy dấu hỏi, có nơi đầy dấu than!

Hình ảnh như Việt Nam, có nơi rất ngạo nghễ... trước cảnh trời, cảnh bể, có nơi rất hiền hòa...

Nó giống như cảnh nhà... Nhà Quê mình... thật ngộ! Chỗ nghèo có người ở, chỗ giàu có người chơi...

Em đi chưa khắp nơi, nhiều nơi em đã tới, có nơi em nghĩ ngợi... lung lăm, rồi thôi về!

Quả thật em có mê, một nơi như Đà Lạt... những ngôi nhà rải rác... những núi đồi nhấp nhô!

Ồi em tỉnh hay mơ? Sao em... nhớ chỗ đó? Đà Lạt thời em nhỏ, em hiền như cỏ xanh!

Em ngược mắt nhìn anh.
Anh thấy hai giọt lệ!

Ở... thì đâu cũng thế! Đâu cũng là Quê Hương!

Trong Cảnh Có Tình

Em có biết gì không? Trời Cali mưa tiếp... Những giọt mưa không kịp đuổi theo những giọt mưa...

Thương quá người đưa thư, nắng mưa đều... thường lệ, đều làm việc tình nghĩa: Trao Cho Người Ta Thư!

... có khi trước cửa nhà, có khi trong hộp gỗ, có khi đưa tay gõ cửa cho người ký tên!

Người đưa thư không quên: hết tuần là Chúa Nhật. Chuyện đâu cần ai nhắc! Đời có Luật Công Bằng...

Mưa đang bay ngang ngang trên thành phố anh ở, em à anh biết chớ từng ngày em mong thư...

Thư anh về trong mưa... thì em giấu nước mắt. Em không xa Đà Lạt, nhiều ngày mưa ngang ngang...

Thư anh rất dễ thương, phải không em, cô Bé! Nhớ nha em, nhỏ nhẹ Cẩm Ôn Người Đưa Thư!

Tôi đang nhìn mưa, mưa... Thương lắm thời cổ quận / thấy em ngồi trong nắng đọc lá thư... dễ thương!

Giữa Ngày Mưa Nắng

Nắng đã lên rồi, mưa vẫn xuống,
Mây khoan từng khoảng chiếm trời xanh.
Người ta, xe cộ... đường xuôi ngược,
Ngang dọc... như chưa thuở thái bình!

Cơn mưa, cơn bão không tên tuổi,
Từ hôm qua rồi còn hôm nay.
Mới vừa ra Tết Xuân chưa thấy
Vẫn còn mùa Đông suốt tháng Hai?

May tháng Hai là không-tháng-đủ,
Hăm tám ngày thôi trời đổi mùa...
Người ta, hoa cỏ... buồn man mác,
Dầu ít hay nhiều cũng ước mơ!

Tôi vẽ vờ chơi thơ Tứ Tuyệt,
Bốn câu mà sắp sửa năm bài!
Cà phê góc quán, mình tư lự
Mình với mình thôi, chẳng giống ai!

*Quán hiên lẽ phố đầu hẻm quán,
Nếu không gió mưa chắc rộn ràng?
Ngồi đây sao nhớ K'rongpha (*) quá,
Lạc ngựa gió đùa cũng hí vang...*

(*) K'rongpha là một thị trấn nằm dưới chân đèo Ngoạn Mục, quốc lộ 11 từ Tháp Chàm lên Đà Lạt, người dân vận chuyển còn bằng xe ngựa.

Hai Thế Kỷ Một Dòng Sông Thời Gian

Rằm Nguyên Tiêu đã qua... “Tình non chắc sắp già!” (*). Thơ Xuân Diệu hay nhỉ? Đó cũng là câu thơ?

Đó cũng là cơn mơ người ta vừa tỉnh giấc! Mặt trời đã có mặt và chim đã có lời...

Người ta gặp nói thôi: “Good Morning!”, ai khiến? Hãy nhìn kìa cái miệng, dễ thương biết chừng nào...

Hãy nhìn kìa trên cao, Thượng Đế ở trên đó! Thượng Đế chắc đang ngó xuống mình và chờ mình...

Cảm ơn Trời, thanh bình! Cảm ơn Trời, ngày mới. Cảm ơn Trời và nói: “Đa tạ Trời! Biết ơn!”.

Thơ là câu nói suông từ tấm lòng biết nghĩ! Thơ cũng là ý chí dặn lòng mình tâm tư!

Em đọc Thanh Tâm Tuyền chưa? Có nhiều câu rất đẹp, nhìn đây: anh đang chép:

“Mưa bên kia sông, mưa giữa dòng nước,
Anh thương cô mình như bước nhớ chân!
Bao nhiêu xa cách không sợ bằng giận hờn,
Đừng giận anh em nhé, mưa trời còn thương anh!” (**).

Bây giờ là bình minh... anh nhớ em khôn kể! Cuộc đời có ý nghĩa khi người nhớ thương người...

*

Em trách anh kiếm lời.
Em cười đi, đừng nói
hờn mát chi, nha, tội!
Nước nào rửa tội anh?
Nước của con sông xanh
trên Quê Hương mình, đây...
Con sông nước mắt chảy
hai Thế Kỷ còn trôi...

*Con sông nước mắt chảy, hai Thế Kỷ còn trôi... Anh biết em
không vui! Xin lỗi em, anh biết!*

(*) Thơ Xuân Diệu:

“Mau với chú! Vội vàng lên với chú!

Em ơi em! Tình non sắp già rồi... ”

(**) Thơ Thanh Tâm Tuyền, thấy trong tập Liên, Mặt Trời Tìm Thấy.

Happy Valentine's Day

... Là một ngày thiêng liêng!
Chim đang hót mừng sáng:
Good Morning Chào Em,
anh cũng nói như vậy...

Valentine, anh khuấy
ly cà phê nồng nàn,
mặt trời tan tan tan,
tình em còn mãi mãi!

Sang năm anh nói lại,
cũng là lời hôm nay,
với nụ hoa trên tay
cho em cười với nắng...

Nụ cười em hồng thắm,
cỏ hồng Đà Lạt mình...
bên triền những núi xanh,
long lanh hồ Tịnh Thủy!

Anh sẽ là họa sĩ,
vẽ em nhé, đám mây,
rồi anh thổi em bay,
cho áo dài em lượn...

Ôi là lòng anh muốn
ôm em ngay bây giờ,
bởi vì em là Thơ!
Bởi Vì Em Là Thánh!

*Anh rút hoa từng mảnh
tung em một thềm hoa!
Ngô Phù Sai ngày xưa
tung hoa vàng, em ạ!*

Hăm Chín Tháng Giêng Năm Quý Mão

Tôi vừa rút tờ lịch ngày Thứ Bảy hôm qua. Vẫn còn tháng Giêng Ta! Ôi vui ghê, còn Tết!

Trên dây điện, bầy kéc chúng đang đậu rĩa lông. Mặt trời lên. Nắng hồng. Cây anh đào hoa nở...

Đất này là đất ở, hoa cỏ mùa đang Xuân... nó cho tôi băng khuâng khéo mà thành thi sĩ?

Chế Lan Viên nói đúng nhỉ: “Khi ta ở, đất là khu đất ở; khi ta đi, đất bỗng hóa tâm hồn!”. Có nhiều lúc tôi vui, có nhiều lúc tôi buồn, đất này chôn tấm lòng của tôi, dám lắm!

Tôi đưa tay hứng nắng, thấy lòng mình ấm sao! Nắng, mưa đều ngọt ngào khi mà mình uống được?

Hồi bà con Đất Nước, Tết còn... có băng khuâng? Tôi hỏi, đây, mùa Xuân. Tôi hỏi... nghe: im lặng!

Đất quê nhà thương lắm... mà sao tôi ở đây? Nghe lành lạnh ngón tay. Ồ, tôi vừa chậm mắt.

Tết còn, tôi lật đật nín nó bằng ngón tay?

*

Tờ lịch ngày hôm nay, Chúa Nhật, chiều nay... xé! Tự nhiên thấy giọt lệ: Mình Đi Xa Bao Năm?

Chuông Nhà Thờ vang vang nhẹ nhàng tan theo gió. Không có ai cản cổ sao tiếng chuông ngân nga?

Ngày Thứ Bảy hôm qua, Chúa Nhật ngày hiện tại, tôi nhớ ai mười bảy... bây giờ bao nhiêu năm?

Nhớ những cô gái Chàm ở Phan Rang, Phan Rí, không gặp ai ở Mỹ áo dài bay như mơ...

Hoa Hồng Trắng

Tôi thích hoa hồng trắng vì nó không có màu. Tôi thích nhìn trời nắng... nếu lạnh, chẳng làm sao!

Mình muốn hiểu về Màu thì đi hỏi Họa Sĩ! Triệu người bày giá vẽ, mấy người bán được tranh?

Sống ở đời: mưu sinh.

Tàn một đời: tro bụi!

Hoa hồng trắng không nói, không mời ai ghé hôn... Như tiếng chuông boong boong ai nào đưa tay hứng?

Tôi thích sự chịu đựng của đồng bào của tôi. Trước những việc tệ, tôi... dân tôi tròn mắt ngó!

Trước những “cảnh ngộ” đó, người trí thức làm thinh! Một trăm triệu người mình, rất ít người trí thức!

Giáo Sĩ Martin Luther King Jr. bật khóc để lại đời một câu: “Tôi không sợ cái ác của kẻ xấu mà sợ cái im lặng của... người tốt!” (*).

Ông bị ám sát, chết. Người ta làm Lễ... cho vui!

*

Không ai thấy hai chữ Ngậm Ngùi trong bài thơ lộng kiếng!

Không ai dám ném, liệng hình của thằng Hitler!

Hoa hồng trắng nắng hoe nó không vàng, thật lạ!

Anh thoa phấn trên má cho em nha, em yêu!

Anh thích ngắm buổi chiều màu hoàng hôn vàng núi! Đà
Lạt của tôi hồi... Hoàng Hôn hay Hôn Hoàng!

Nguyễn Du trong mơ màng thấy quan san cách trở... Vàng
trắng ai chia nửa, một nửa in gối chiếc, một nửa cài núi
non? (**)

Em ơi anh cúi hôn, em, đóa môi hồng trắng!

Em là mưa, là nắng Ba Mạ công hội nào... Mỗi mùa Xuân
hoa đào mà không còn Ba Mạ!

Quê Hương trên Tất Cả!
Tất Cả là Mệnh Mông?

(*) Je n' ai pas peur de la méchanceté des gens mauvais, mais du
silence des gens honnêtes / Tôi không sợ cái ác của người xấu
nhưng tôi sợ cái im lặng của người... tử tế (?)! (Martin Luther
King Jr.)

(**) Vàng trắng ai xẻ làm đôi, nửa in gối chiếc nửa soi dặm trường!
(Nguyễn Du)

Có Bài Thơ Như Vậy

Có bao giờ không nhĩ em đi một mình em trên con đường
phố thị không có ai kè bên?

Có bao giờ không nhĩ em đi giữa đồng hoang chiều hoàng
hôn ứa lệ từ mắt em buồn tênh?

Có bao giờ không nhĩ em ngồi một mình buồn ngả lưng vào
thành ghé ngắm mặt trời đắm sương?

Có bao giờ không nhĩ em mỉm cười soi gương tóc rẽ đôi
đường rẽ nhớ lại thời đại dương?

Có bao giờ không nhĩ em muốn nói nhỏ lời nghe tiếng gì lí
nhí nghẹn ngào anh, anh ơi?

Có bao giờ không nhĩ, anh hỏi ai bây giờ khi về qua phố thị
trời buồn như muốn mưa...

*

*Có bài thơ như vậy, anh gửi cho em nhìn, đừng giận anh đốt
cháy rồi thì em mất anh!*

Hôm Qua Hôm Nay

Hôm qua, trời không mưa, nghĩ thầm sẽ có nắng. Có mà không nhiều lắm! Chiều, trời xám, mây mờ...

Hôm nay, đó, câu thơ mở cho bài thơ mới! Thơ tôi là tiếng nói như gió thổi hàng cây!

Ước thấy áo em bay trên đường xưa cổ quận, chỉ có mưa là giống... giống những cơn mưa sa...

... trên mái những ngôi nhà, trên lòng đường thành phố, trên vệ hoa, thảm cỏ... Mưa, nhiều lúc thương thương!

Các em xưa đến trường, hay tan trường, mưa gió... Thời đó, các em nhỏ, thời đó Thầy xuân xanh...

Mưa coi như mong manh, lạnh buốt lòng không lắm! Đà Lạt mình tươi thắm dù trời nắng hay mưa!

Hôm nay, mưa xé trưa. Mất bỗng mờ sương khói! Bao nhiêu năm mong đợi, đi tới hoài, đi đâu?

Hôm qua, nắng không lâu, nắng trên đầu thơm tóc...

Hôm nay mưa như khóc, hàng cây gió thì ào!

*

Bài thơ thế hay sao?

Câu cuối bài ươn ướt...

Ảnh: Thiên Nguyên

Ngón Tay Út

Hôm nay, trời không mưa mà cũng sẽ không nắng! Đã hơn chín giờ sáng, mặt trời vẫn chưa lên...

Coi như thư gửi em, anh mở đầu như vậy! Em chắc đang nhìn thấy lòng anh đêm trăng Rằm...

Câu đó không hỏi thăm! Câu đó, Lòng Chung Thủy... Thời gian là guồng chỉ... đừng rút ra vợi vàng!

Đừng để nắng lang thang! Đừng để mưa lác đác!... mà nghĩ mình làm được một bài thơ dễ thương!

Hồ Dzếnh không tầm thường khi làm thơ... không thơ: “Trời không nắng, trời không mưa, chỉ hiu hiu gió cho vừa nhớ nhung!”...

Trăng Rằm tròn, phải không? Anh gọi em là Nguyệt! Nguyễn Du từng thao thiết: “Vàng trăng ai xẻ đôi?”...

Nghĩ thêm... buồn lắm thôi! Trời không mưa không nắng!

*

Để năm phút im lặng, anh ngó ra bờ rào: đóa hoa vàng hôm nao, em ơi vừa hé nụ...

Coi như em cất giấu nụ hoa trong áo dài... Cái đuôi mắt em dài, ai biểu em xinh nhỉ?

Bao giờ mình thủ thỉ bên nhau đêm mưa khuya? Tay em anh vẫn vê, anh hôn hoài ngón út...

Lòng Thơm Chữ Nghĩa Cảm Ôn Em

Tôi đi gom nhặt từng con chữ
ai bỏ đây mà... thơ quá thơ?
Chắc chỉ là em hôm-bữa-nọ
ngồi chơi rồi đứng dậy, về trưa...

Em đi, tôi ngó theo em mãi,
ngó áo dài bay nhớ Nước Non,
nhớ gió trên đồng xô ngã lúa,
nhớ hoài Mẹ nắng tóc đầy sương...

Hình như bữa đó em như vậy,
em dãi dầu mưa nắng lắm nha!
Em uống nước tôi mời vẫn khát
tôi nhìn em miệng đẹp như hoa!

Em ngồi một chút mà sao nắng
động lại lòng tôi chiều mỗi chiều,
cuốn hút đường xa mù bụi nắng,
em về yên ổn nhé em yêu!

Lá Xuân xanh biếc vài ba lá
rụng xuống sân tôi mấy bóng vàng,
đó dấu chân em còn để mãi,
là thơ! Thơm ngát cánh hoa lan!

Thơ tôi vừa mới câu gì vậy?
Có nghĩa gì không tình hồi tình,
chữ nghĩa em cho ngoài ý mướt
nằm trên trang giấy trọn-hồn-anh?

Em ơi áo lụa hay là vải
thì cũng mồ hôi của Mẹ mà!
Em giống tấm hình ai vẽ Ngoại,
vườn cau con sáo mới bay qua...

Tất cả khi không thành quá khứ:
Em về lại chỗ em rời đi,
xa xa xa lắm trên miền Bắc,
áo gió xanh xao vạt tóc thề...

*Tôi sẽ ngồi yên không động đậy
lòng thơm chữ nghĩa, cảm ơn em!*

Mỗi Câu Thơ Xướng Dòng

Tôi không hiểu người ta / quàng khăn chi ở cổ? Che lạnh
chỉ chỗ đó... còn đôi môi thì không?

Hay tại nụ môi hồng / làm cho tôi để ý... Ồ nhỉ, như hoa lý /
người ta hay cài đầu? (*)

Tôi hay hỏi đâu đâu / hay-mình-thương-người-ấy, cái
người mới hỏi này / mình gọi là người ta?

Nụ môi là nụ hoa? Cái cổ là chỗ nhớ? Còn chỗ nào thêm
nữa? Hai cái eo áo dài...

Áo dài bay gió bay! Chiều nay tôi nhớ thiết! Làm sao cho
em biết là... anh-nhớ-thương-em?

Mạ mặc áo dài đen, em mặc áo dài đỏ... Mạ là mẹ-con-nhỏ,
em là bông hồng chẳng?

Dám lắm chứ, sao không? Nụ bông hồng yêu quý, nâng niu từ Thanh Mỹ, nâng niu về Filmô!

Những cái tên địa phương... buồn buồn tôi nhắc lại, nhớ ai là con gái / tôi tương tư người ta!

Ôi Bông cũng là Hoa, Em là Người Ta, nhé! Thương biết bao mà kể? Nhớ biết mấy mà đong?

Mỗi câu anh xuống dòng, em nâng khăn chưa hả? Mỗi bước anh xú lạ, mỗi bước em... Quê Hương!

“Quê nhà cỏ lợt màu sương, đường đi thêm một bước đường một đau!” , Nguyễn Du nói thế hồi nào, khăn em choàng cổ bông màu hoàng hôn...

(*) Ca dao:

Tóc em dài em cài hoa lý

Cái miệng em cười, anh để ý anh thương!

Cầm Trong Tay Hoài Một Bụi Khói Sương

Bà Huyện Thanh Quan qua đèo Ngang:
Cỏ hoa tươi thắm... nắng đang tàn.
Bà dừng chân lại nhìn mây nước
Khôn nén trong lòng nỗi ngổn ngang...

Tôi thương câu thơ của Bà hoài:
Cỏ hoa chen đá, lá chen hoa!
Non sông cảm tú thêu bằng mộng!
Đẹp quá Trời ơi Đẹp quá mà...

Rồi Bà sao nữa, tôi không nói!
Thương hải tang điền mai một chẳng?
Quy luật tự nhiên, đời phải chịu
Người bày ra mới đáng than van?

Lịch sử có khi là Sự Thật,
Có khi trái Áu vẽ cho tròn!
Ai đi đây đó từng nhẵn trán,
Chậm bước thì nhìn... bóng tối buông!

Tôi ở trên rừng, trên núi... cũ
Nhiều khi tôi cũng có khi buồn!
K' Rông Pha, Ngoạn Mục... đèo quanh núi
Sáng với chiều xưa sương trắng sương!

Tôi nhớ ai mà thơ thế nhỉ?
Câu thơ khêu gợi chuyện gì đây?
Thôi, như Thôi Hiệu nhìn sương khói,
Muốn Nguyễn Du trời đất vén mây! (*)

Tôi biết bây giờ Non Nước đổi
Tôi xa Non Nước, chừng nao về?
Hồ Xuân Hương đợi tôi không nhỉ?
Lau giọt lệ giùm... thương quá đi!

*

Tổ Quốc của tôi là Tổ Quốc!
“Con chim có tổ, con cáo có hang!” (**)
Con người mây giạt trôi trôi mãi...
Nước chảy mòn chưa chữ Đá Vàng?

(*) Thơ Nguyễn Du: *Trời còn có bữa hôm nay, tan sương đầu ngõ vén mây cuối trời!*

(**) Kinh Thánh: *Con chim có tổ, con cáo có hang... Con người không có chỗ gối đầu!*

*Sau Valentine's Day
Hạnh Phúc
Con Người Ban Cho Nhau Thời*

Ngày Valentine's Day, công sở vẫn ngày làm việc. Những gì người ta tha thiết / trong lòng... để đó, thời gian!

Người ta chờ lúc Sở tan, hoa tàn dĩ nhiên cùng lúc... Có người thì rưới nước mắt / cho hoa tươi lại... để nhìn!

Valentine's Day, ngày Tình... tình người chỉ là đôi lứa! Chưa phải ngày-tình-mộng-vỡ... người ta thể hiện hẹn hò!

Và... đêm Valentine's đêm mơ, kéo dài không hơn khoảnh khắc. Báo mới không ai cần đọc, người ta nhắc chuyện ngàn năm...

Sau Valentine's Day âm thầm. Người ta gặp nhau ôm chầm; người ta gặp nhau xin lỗi...

Dĩ nhiên tôi không nên nói / những gì sau một ngày mong!
Dĩ nhiên đâu có đau lòng... quên đi để nhìn hoa nở!

Hoa chắc sẽ tàn. ngày đó / nhưng đèn thành phố sáng trưng! Mối em vẫn nụ hoa hồng... hoa lòng... thì đâu có héo?

*

Tình Yêu luôn luôn là thiếu / những gì mình muốn dư thừa!
Trời cho con người ước mơ... Ước mơ, cái quyền vô tận!

Kìa, đôi tình nhân tay nắm / rồi lên xe hay lang thang... Áo
xanh, áo đỏ, áo vàng... bay bay trong đêm mộng ảo!

Em ơi... mình là chim sáo... lượn lơ trên biển trên sông!
Thời gian chỉ là những dòng / sương tan em trên mái tóc!

*Sau Valentine's Day, Hạnh Phúc, con người ban cho nhau
thôi! Nhớ Mẹ, nhớ tiếng à ơi... Nhớ Ngoại, vườn cau nắng xé...*

Sâu Xa Nỗi Nhớ

Hãy ném xuống ao, hòn sỏi nhỏ,
bạn làm sóng gợn được bao lâu?
Hay là bạn đợi nhiều năm nữa?
Một sáng soi gương thấy bạc đầu!

Bạn ạ, thời gian: làn sóng gợn.
Bạn buồn, vui, cũng có thời gian.
Bạn buồn đi nhé, thời gian đứng,
Bạn thử vui, coi: áo võ vàng...

Bạn cởi áo ra, đi nhuộm lại.
Cái màu bạn thấy... vẫn màu xưa?
Nếu mà được thế, đời không đổi?
... mà bạn mất rồi cái tuổi thơ!

Tôi biết bạn buồn khi phát hiện:
mình nay không phải mình hồi nao...
Bạn bè của bạn, ai đi ở,
bạn có chờ mong một tiếng chào?

Viên sỏi ném đi không trở lại.
Con chim bói cá cũng bay rồi!
Nó về đâu nhỉ, rừng hay núi?
Không! Nó trong vườn bạn đấy thôi!

Tôi đứng sau lưng, bạn chẳng biết,
nếu nhìn, chỉ thấy... bóng sau lưng!
Tôi không trách bạn vô tình nhé,
để gió mùa Đông bạn rét run!

Có thể tôi là viên sỏi đó,
bạn ném đi rồi... nó đã xa!
Đáy nước lòng ao không thăm thăm,
chỉ sâu là nỗi nhớ thôi mà...

Tôi Ngồi Rất Lâu Ngồi Nhà Thờ Đỏ

Tôi ngồi rất lâu / ngôi Nhà Thờ đỏ. Tôi thấy được gió / cũng
tiếng chuông đi...

Tôi nhớ thời quê, có ngôi Chùa nhỏ, mỗi hoàng hôn đỏ, có
hồi chuông ngân...

Tôi nhớ mênh mông / giữa lòng biển cả / tôi thấy bầy cá /
bơi lượn theo thuyền...

Nhà Thờ uy nghiêm / với cây Thánh Giá. Nó không hề lạ /
với Đà Lạt quen...

Có người làm duyên / ngó lên tận đỉnh, con gà lính quýnh...
muốn bay, không bay!

Đà Lạt không ai / mà quên Đà Lạt... Tôi ngồi nghĩ nát / cả
lòng tôi thôi!

Sao em xa rồi? Anh về đây đợi...

*

Gió chiều lạnh tới, tôi đứng dậy đi. Người làm duyên đi...
mỗi người một ngã!

Gió chừ cồng lá / để xuống vệ đường. Hoa quỳ dễ thương /
nở ra mừng đón...

Tôi nhớ cái nón / của học trò xưa... Sợi dây quai tơ / rung
lên nhè nhẹ...

Em chào thi lễ, Thầy đáp lại, cười... Mình đã xa xôi! Chân
trời. Góc biển.

*Đà Lạt tan biến trong giấc mơ nào... Tôi thấy ngàn sao / ngàn
thông gió thoảng...*

Tha Lỗi Tôi Lan Man Nhé Hoa Vàng Trước Ngõ

Tháng Hai Tây... Xuân Mỹ, hoa đào nở từ từ cho tới đầu tháng Tư mới thật là nở rộ!

Năm nào ai cũng nhớ, Xuân Mỹ đến chậm mà. Ai cũng lòng thiết tha muốn mùa Xuân còn mãi...

Như những người con gái muốn mình đẹp từng ngày, muốn tuổi Xuân đừng bay... muốn có bàn tay nắm...

Bạn à, tôi đang ngắm những nụ hoa trở mình bây giờ buổi bình minh ngày đầu tháng Hai Mỹ...

Rất nhiều nhiều Thế Kỷ có ai làm như tôi? Chắc chắn bạn bật cười: “Dám có hai Thôi Hộ?”.

Dám lắm! Sao không có trong thế giới thơ Tình? Phạm Lãi từng đã rình nàng Tây Thi giặt lụa...

Đọc sử Tàu thích chó? Tình sử Tàu như tranh! Lính đã yêu giai nhân như Nước Non của Lính! (*)

Thơ tình là định mệnh! Tình là bản chất Thơ... Nhắm mắt đi, mình mơ, hoa đào cười trước bạn...

“Khứ niên kim nhật thử môn trung,
Nhân diện đào hoa tương ánh hồng!” (**)

Hôm nay nắng rất trong! Hôm nay nắng diễm tuyệt! Bài thơ
tôi sau Tết... lung linh rồi chữ M!
Hãy chào nhé tháng Giêng, đón tháng Tư sắp tới... nhớ Quê
Hương với vợ... ai cấm mình long lanh?

*

Bỏ Việt Nam chiến tranh, thấy thanh bình ở Mỹ, có ai không
ngã quỵ một lần trong chiêm bao?

Tôi nín nhánh cây đào
hôn nụ tình vừa chớm
chao ôi lòng đau đớn
Tết sao lòng chứa chan?

Tha lỗi tôi lan man, nhé, hoa vàng trước ngõ...

(*) Lời bài hát nào đó:

“Ai nói với em Lính không đa tình?

Lính yêu Núi Sông! Yêu cả Giai Nhân... ”.

(**) Cổ thi Trung Hoa, tác giả Thôi Hộ.

Ước Gì Anh Được Hôn Từng Ngón Chân Em Nhỉ

Ông Trời dư nước quá, cũng dư gió nữa mà! Bao chỉ ngừng
hôm qua, cuối ngày, rồi lại tiếp!

Chim đã về không kịp. Sáng nay buồn làm sao! Những ngọn
cây thật cao, mưa làm ồ ồ đó!

Còn cái ổ ấp gió nằm giữa hành lang nhà! Những giọt mưa
sa sa gió mời vào nhảy múa!

Thương những cánh đồng lúa chắc ngã rạp hết rồi? Bầy cò
lỡ đường chơi cuồng cuồng trong gió cuồn.

Màu lông cò trắng nõn nhớ áo dài trắng bay lơ lửng như sắc
mây cuối chân trời xám xám...

Em đâu? Ngày ảm đạm. Thơ anh sắp nghẹn ngào!

*

Nhớ nhớ nhớ hôm nào, em cúi chào “Thầy ạ”. Hồi đó trường
vào Hạ, Thầy trò nghỉ hè luôn...

Thầy biết em có buồn ngoài hàng rào gai kẽm. Tự dưng mắt
Thầy kém, thấy em như khói sương...

Nhớ Bà Huyện Thanh Quan qua đèo Ngang dùng khóc... Bà
lau đôi gót mộc, nước mắt đầm gót chân...

Ước gì anh được hôn từng ngón chân em nhỉ?

Về Huế

Hôm nọ mình qua Đình, anh bảo em dừng lại, anh hôn em má phải: “Tại cây trúc kia nghiêng!”.

Em chịu. Nhưng cười duyên, “Anh yêu em một nửa!”. Anh nghe và xấu hổ: “Hôn má trái nữa nhen?”.

Ôi em thật là em, chìa đôi môi rất mỏng, tay vuốt tóc gọn sóng: “Anh vô duyên quá hà!”.

Ồ nhĩ mình đi qua... Đình có mấy bụi trúc. Trúc xanh như là tóc của em gió phát phơ...

Anh hôn em... bây giờ trên làn môi thắm thiết. Em nhắm mắt, nhắm miết... anh hôn tới Liên Khương!

Rồi mình ra phi trường, lên máy bay về Huế. Đây, nơi em hồi bé theo Ngoại ra vườn cau!

Em đã nói làm sao, đồ mà em nhớ đó...

*

Sông Hương như nhiều gió, máy bay xuống Phú Bài... Em nói “Không thương ai bằng thương anh nhiều nhất!”.

Em nói: “Anh rót mật vào lòng em, biết không?”. Anh thấy lạ vô cùng tại sao em nói vậy?

“Anh làm em nhớ Ngoại... mà vườn cau còn đâu? Mình ghé chợ mua cau... đem về, em cúng nhé!”.

Hai mắt em đầy lệ. Về Huế mà buồn ghê!
Tưởng đâu về đề huề... ngờ đâu còn quá khứ...

Mình đi trong thành phố.
Mình đi trong hoang vu...
Gió sông Hương vù vù, cầu Trường Tiền muốn khóc!

Thơ anh nằm hàng dọc, anh hôn đầu gối em...

Ảnh: Thiên Nguyên

Trải Ra Tờ Giấy Trắng Viết Gì Đây Cho Em

Trải ra tờ giấy trắng, viết gì đây cho em? Hay vẽ hình trái tim cho người yêu mình thấy?

Biết bao nhiêu tờ giấy, người ta viết thư tình, thường thì giấy màu xanh, cho em - anh, cứ trẻ?

Chuyện tình yêu kể lẻ từng ngày, từng ngày qua? Hay là nói mưa sa lâm râm trên đám cỏ?

Có tình yêu nào nhỏ bằng ngón tay út không? Em mà lướt môi hồng, ngón tay đó đẹp thiệt!

Tự hỏi sao không chép một bài thơ của ai nói về mớ tóc mai có sợi dài sợi vắn?

“Tóc mai sợi vắn sợi dài, lấy nhau chẳngặng thương hoài ngàn năm...”. Ca dao mà! Vô danh! Mình đề tên, kỳ lắm.

Thôi thì tờ giấy trắng cứ vẽ hình trái tim...

*

Nhớ thuở mình ngồi im một góc rừng buồn bã... Lao động
tù mệt quá, lính canh cho giải lao...

Mười phút không là bao, bạn, thuốc lào khói quện, bay
như bầy chim én, bay mù cả núi xanh...

Chiều về lại lán tranh, không ai giành ai giật một xó nằm
lạnh ngắt, không đèn chong viết thư...

Ngày tháng qua, qua như tự nhiên mà nó đến!

*

Rồi... đời như có hẹn: cõi đời cuộc tang thương! Tang điền
vi thương hải, thương hải biến vi tang điền!

Rồi... bây giờ lặng yên, tờ giấy trắng đang trải, viết gì đây
cho phải: Nhớ Người Hay Nhớ Ta?

*Hay mình vẽ nụ hoa? – Nụ hoa hồng kỷ niệm, em dễ dàng đi
kiếm nếu... .anh-không-ngày-về...*

Đà Lạt Dễ Chi Quên

“Vệ-Đường-Hoa” đã nở! Đà Lạt hoa Quỳ ơi! Hoa mà còn nhớ người, nở và quỳ đây đó...Ôi thương Đà Lạt phố - những con phố lên cao, những con đường dưới lũng, thông reo như tiếng sóng vỗ rì rào rì rào...

Vệ Đường Hoa lao xao, mỗi năm vào tháng Chạp, nắng thay mưa vừa dứt, Đà Lạt tôi trở mình! Ai cũng đẹp cũng xinh, ai cũng tình cũng nghĩa, Đà Lạt tôi như thế, ai đến về không thương? Ôi đường hoa Hướng Dương, Vệ Đường Hoa cũng đó, rặng hoa Quỳ đua nở nói gì với Thời Gian?

Vệ Đường Hoa của chàng nhớ thương nàng đứt ruột. Phải chi đừng thân thuộc, đừng cầm tay chia tay...

Hăm hai năm ở đây, tôi nhớ sao Đà Lạt, nhớ sao bầy chim hót trên từng nhánh thông xanh. Em không còn gọi anh. Em mất rồi. Ngoài biển. Vệ Đường Hoa lưu luyến mà em rời Quê Hương! Tôi cũng rời chỗ thương để đi. Và đứt ruột. Tóc em xanh xanh mượt ôi rừng thông rừng thông! Phải chi em lấy chồng quên đi người lính nhĩ, thơ anh không kể lẽ chuyện tình tự ngày nao...

Vệ Đường Hoa lao xao, tóc em xào với gió... Thảng Chập lại về đó, mình xa xôi nhớ ôi! Hai mươi hai năm trời, trời cao thêm mấy thước? Và đất chắc đổ dốc, chỗ nào bọt sóng bay? Chỗ nào anh ngất ngây?

Hoa Quỳ ơi, tôi khóc, hoa còn với Tổ Quốc, tôi thì xa Quê Hương! Cả em, người tôi thương...

Hoa... mà Hoa Vệ Đường! Cái tên nhòe nước mắt. Mong em về cội Phật ngồi bên đóa hoa sen. Đà Lạt dễ chi quên? Ôi em Tình Bất Tử!

Có Con Sông Trên Trời

Sông chảy trên mặt đất, nay có sông trên trời! Không lẽ cuộc đời... vũ trụ cũng đảo lộn? (*)

Tháng Hai mưa như loạn, tháng Ba mưa lung tung! Dân Cali nổi khùng, cảm nhận và im lặng...

Ai ai cũng thèm nắng mà ngượng không nói thôi! Miền Bắc thì đất trồi, miền Nam thì nước ngập...

Chim thành phố bay mất. Cây thành phố rất xanh. Nước mưa bay long lanh nhờ đèn đường chiếu tới...

Ngày giống như chiều tối, đêm dài hơn mùa Đông. Lạnh ướt từ trong lòng, tuôn ra đều phố xá...

Người quen thành người lạ, không nghe tiếng hello! Xe bus hình như thừa, không ai chờ ở bến!

Cali buồn, nghèn nghẹn. Không một lời thở than. Xe lửa không vang vang tiếng còi nghe bắt nhớ!

Chùa, Nhà Thờ đều lỡ những buổi Lễ. Tự nhiên! Hạnh phúc là đã quên cuộc đời mưa hay nắng!

Người đưa thư không vắng một bữa nào... ngộ ghê! Cứ đi, lầm lũi đi... chỉ bỏ qua Chúa Nhật!

Người ấy dễ thương thật! Chỉ mình tôi nói sao?

Đầu Tháng Ba Mưa Vẫn Đổi Giờ

Đầu tháng Ba mưa vẫn đổi giờ,
Mùa Xuân ngày mới vẫn đang mưa...
Lạnh mùa Đông vẫn chưa ngày cuối
Trải giấy ra nhìn... không có thơ!

Buồn chớ... té ra tìm chữa rộ
Nỗi niềm nào đó đậu trên hoa...
Hoa không thấy nở thì không bướm,
Chim bỏ hoang vu những mái nhà?

Cuộc sống không ai tha thiết bạn
Mở computer không email!
Thư và thiệp gửi từ trong Tết
Đi lạc hay là bạn rất xa?

Chuông Nhà Thờ, chuông Chùa ngân ngân
Lòng ông Cha, lòng ông Sư băng khuôn?
Việc Chùa, việc Chúa thương ban sáng
Sông nước ngày mưa chỉ nước dâng!

Nước có dâng lên rồi sẽ xuống,
Không ai còn mặn chuyện quê nhà!
Việt Nam không có giờ thay đổi,
Chắc chẳng ai còn mong kẻ xa?

Giờ đổi mà Xuân chưa thấy về,
Huống gì là những kẻ ra đi!
Đưa tay vuốt phẳng lòng trang giấy
Rồi thả nhìn theo: trang giấy bay!

*Ước thấy tóc ai bay trước gió,
Ước thấy áo ai bay trước sân...
Ước nghe chuông giọt niềm thao thức
Ước Ngoại còn thơm mấy cái hôn...*

Đường Đèo Mimosa Đà Lạt

Con đường vào Đà Lạt tên Đường Mimosa. Người ta trồng nhiều hoa tháng Ba nở thật đẹp...

Hoa vàng như ánh nguyệt, lá bạc như nạm sương, ai ai cũng nói thương Quê Hương mình là nhất...

Đời sẽ rất hạnh phúc với cuộc sống đơn sơ... Tôi nhớ một nhà thơ, bà Tương Phố ở đó... (*)

Bà sống như làn gió đùa cỏ trong rừng xanh... Bà chết như bức tranh vẽ năm mờ hiu quạnh...

Mưa mùa Thu lóng lánh những bài thơ nhớ chồng. Bà hiểu đời sắc không nên nhìn đời phơi phới...

Mimosa tiếp nối con đường ngang nhà bà. Có thời xe ít qua mà hoa thì cứ nở...

Đường đèo Prenn đang sửa, đường Mimosa rộn ràng... Ở đây không xóm làng, đời tự do đúng nghĩa!

Nhiều năm, nghe bạn kể: Con Đường Hoa Bỏ Hoang! Bạn nói Sở Ông Lãng chiến tranh tàn phá sạch...

Chưa hề có sổ sách viết về con đường quanh những sườn núi thông xanh, những đồi hoa sim tím!

Tôi nhớ về kỷ niệm làm chơi một bài thơ!

*

Ai có thể xưa chưa về Đà Lạt đường khuất, những ngôi Chùa thờ Phật nay vẫn vàng Mimosa!

(*) Bà Tương Phố tác giả thi phẩm Giọt Mưa Thu, Bà làm sau khi tiễn chồng qua Pháp học trước năm 1940 và ông mất tại Pháp, Bà về Đà Lạt làm thơ sống với những giọt mưa...

Em Oi Nắng Đẹp Như Là Lụa

Em ơi nắng đẹp như là lụa,
nắng đẹp vô cùng cũng tại em!
Chỉ mấy ngày mưa, anh nhớ quá
em-bao-giờ cũng rất hồn nhiên!

Hình như con bướm không bay lạc?
Em ở đâu rồi áo chẳng bay...
Con bướm tìm hoa hay giỡn nắng,
em thì áo lụa vẫn chưa thay?

Phan Thiết quê anh có Xóm Lụa
Người ta đã đổi cái tên làng...
Bây giờ Kim Ngọc, làng lên phố,
Thị Trấn... hồn nhiên cái dấu ngang?

Anh mà về đó, em còn đó?
Áo lụa, vườn cau, Ngoại thuở nào...
Buổi học, em tan, em lúp xúp,
đi bên bước Ngoại, đẹp làm sao...

Áo lụa, ngày xưa, em áo lụa...
Dân hiền, em cũng thật hiền mơ!
Nếu không làm Lính, anh không gặp
em đẹp như tranh lụa... bắt ngờ!

Hôm nay hết bão trời quang tạnh,
Nắng mông, trời xanh, nắng mông manh...
Em áo lụa màu phơn phớt nắng
Bài thơ anh đẹp chắc long lanh?

Anh nhớ em cùng lúc Cổ Hương...
Nhớ luôn mười mấy quận Sài Gòn!
Em tan trường Luật đi vào phố
Áo lụa hồn nhiên mặt trái soan!

Em đẹp... cũng vì em áo đẹp
Đẹp hơn nhờ chớ Nước Non mình?
Em cao hơn thuở em mười bảy,
vẫn ngộ em còn thấp với anh!

Vóc được nắn kia mà uống nhĩ
Uống luôn em nhé nhớ không quên!
Ở đây, giấu bạn, anh không hỏi:
Sao Mạ sinh em quá đôi hiền?

Ồ nhĩ em hiền như Ma Soeur...
Ồ nhĩ em hiền như Ni Cô...
Em là tất cả anh mừng tượng
rồi vẽ cảm hôn một chút Thơ!

*Em có hiền không? Em có hiền?
Hỏi người con gái nụ môi duyên!
Thơm hoài áo lụa trời đang nắng
bay nhẹ nhàng như mây cỡi Tiên...*

Hết Rồi Xe Lửa Tháp Chàm Đà Lạt

Đưa tay hứng một giọt sương,
Con sông sao cũng quá buồn hỡi sông?
Thả câu lục bát theo dòng
nước xuôi sóng cuộn và lòng trôi theo!

Vườn bên sông sáng hay chiều?
Con chim mới hót bay vèo nắng mưa...
Bây giờ mà nhĩ hồi xưa
Cây cầu chưa bắc, con đò... và em!

Câu thơ lục bát chưa êm
Chỉ con tim héo rồi mềm... vậy thôi!
Mười bảy tuổi, tuổi và người
Áo hồng em mặc mà trời cứ xanh!

Em chưa hề nói nhớ anh
Nên chi sông nước nhìn quanh cứ buồn!
Đưa tay hứng một giọt sương
Phơi cho nắng úa dọc đường bên nay...

*

*Phan Rang xe xuống bến này
Phù điều Chiêm Nữ bàn tay của nàng?
Bắt xe về ga Tháp Chàm,
Đường lên Đà Lạt bỗng ngàn năm nao... (*)*

(*) Tôi vào trại Cải Tạo đầu tháng 6 - 1975. Lúc đó đường sắt răng cưa Đà Lạt / Tháp Chàm chưa bị rải phóng. Tôi nghĩ ngày nào mình hết kiếp nạn tù-tàn-binh về lại nhà mình thì đi xe lửa Tháp Chàm - Đà Lạt... Thế mà không bao giờ nữa! Ngộ nhen, người Chàm không còn là người Thổ, người Hời, người Chiêm Thành, người Chân Lạp mà có tên mới là người Chăm... nhưng ga xe lửa Tháp Chàm - Đà Lạt thì vẫn còn mang tên là Ga Tháp Chàm, chỉ xóa nhánh đường lên Đà Lạt, nó vẫn là một ga dọc đường sắt Xuyên Việt... nằm cách trung tâm Thành Phố Phan Rang 10 km về phía Tây Bắc, như ngày xưa!

Hoa Vì Em Hoa Nở Tím Cành

Hoa đào nở mừng Xuân đầu năm...
Em dễ thương ơi bóng Nguyệt Rằm!
Anh biết chớ Vì Sao Em Đẹp
Em trong hàng hàng lớp lớp Mỹ Nhân!

Em là Hoa Sen trong Hồ Sen,
Em là. chim một loài Chim Quyên!
Em không phải bùn, em tinh khiết
Em ăn trái nhãn lồng, đôi mắt em đen!

Anh đang giữa công viên xứ lạ
Tím trên cành hoa Lý Kinh Hoa
Tại vì em mà hoa màu tím
Em rất gần mà sao anh xa?

Anh hôn nhé bàn tay yêu quý!
Ngón út của em hiền như mơ...
Câu đó có là Thơ không nhỉ?
Hỏi em thôi chớ ai bây giờ?

Đây xa xứ anh người Viễn Xứ
Mây trên trời tím tím Cố Hương?
Anh hứng giọt mưa trời sa xuống,
Nước mắt em đầy sông Tương Giang!

Tại vì em mà hoa màu tím?
Rung rinh cành con chim mới bay..
Em ở lại hoài nha ở lại..
Ở cùng anh nhịp bước chân mây!

Tha thiết lắm với ai ngoài Quảng,
Quảng Bình như Quảng Ngãi, Quảng Ninh...
Rất vui đón lòng em quảng đại:
Tha thứ anh một gã si tình!

*Hoa vì em hoa nở tím cành!
Sao vì em muôn sao lung linh!
Đêm hay sáng, em thời gian nhé,
Em mãi là người yêu của anh!*

Hôm Nay Là Ngày Mới Bão Bùng Vẫn Hôm Qua

Không hy vọng trời nắng... Trời vẫn còn âm u! Không phải vì sương mù... mà cơn bão mới nữa!

California lạnh quá! Lạnh cho suốt mùa Xuân? Có thể lắm, phải không... vì mưa đang rắc hạt!

... và gió thì đang hát thay cho tiếng chim mai...
... và những giọt mưa bay... chắc bay về Cố Lý!

*

Khi không hai Thế Kỷ mau như tàu tốc hành! Khi không mà tan tành những buổi mai êm ả!

Khí hậu thay đổi lạ, lạ thêm là quê người! Nắng, mưa đều là rơi những lời vang tình tự!

Thơ, văn đều tự thú: mình không có tương lai! Những lớp trẻ nhạt phai theo tháng ngày đi tới!

Những người già không đợi! Mà thôi! Họ phải về... Về đâu cũng là quê? Cháu con vui là được?

Xin biết ơn Đất Nước cho Dân Minh nỗi buồn! Yên ba giang thượng vương vương vương chiều sương khói!

Hôm nay là ngày mới.. .bão bùng vẫn hôm qua!

Mỗi Đường Tóc Tưởng Mấy Nhiều Sóng

Hôm nay không biết mưa hay nắng... Khí tượng không tin tức mới nào! Có thể không mưa không cả nắng... mà mưa hay nắng có làm sao?

Trời mù không phải sương mù phủ. Hơi nước bốc mù, chắc thế thôi. Có thấy quạ bay về mái ngói, vườn tôi chim hót cũng vui vui...

Bánh mì tôi xé cho bầy quạ. Tôi quét sân cho chim sẻ về. Rất nhớ bồ câu, chưa thấy chúng. Rất chờ bướm bướm... bướm chưa bay!

Dừng chân tôi ngó hoa hồng trắng. Màu trắng lâu nay... chỉ một màu! Tôi vẫn lâu nay lòng vẫn thế, nhớ hoài Đà Lạt, nhớ nao nao...

Nhớ ai mở cửa nhìn hoa nở... rồi khép cửa vào, một buổi mai! Hồi đó tôi người trai rất trẻ không hề Đất Nước lại Thiên Thu!

*

Tôi đi... mới đó, hai Thiên Kỷ, là đã lâu rồi... cuộc đời thay!
Tôi, bạn bè thân: mưa với nắng, bão bùng, động đất... việc,
chân tay!

Nghĩ thương Cha Mẹ không còn nữa, tay với chân, xương ở
dưới mồ... Mưa nắng không cần lau cái mặt... chỉ cần nhang
khói... mỗi ngày thưa!

Nghĩ thương, tha thiết ngôi trường cũ... có thể người ta phát
triển thêm, thay đổi màu sơn cho cánh cửa, thay cả cỏ hoa
cho tôn nghiêm?

Trời ơi chỉ chút mưa và nắng, tôi nhớ mong lung đến não
nùng... Bướm bướm có bay về chắc thấy tôi còn ngoài ngõ
nâng hoa hôn...

*Em là hoa trắng, hoa hồng trắng... má phấn ngày xưa phơn
phớt hồng... mỗi ngón tay xưa là nỗi nhớ, mỗi đường tóc tưởng
mấy nhiều sông...*

Ảnh: Thiên Nguyên

Một Bài Thơ Tân Hình Thức

Hôm nay có bình minh! Công viên xanh và đỏ. Xanh vì nắng tưới cỏ. Đỏ vì nắng nở hoa.

Hôm nay bão hết qua? Và mưa chắc hết nước? Chúa, Phật chịu ban phước cho loài người rồi chăng?

Nga nói không xâm lăng, Ucraina hồi phục? Ai vinh và ai nhục? Thôi, hết bão là mừng!

Tất cả đều đứng dừng khi mặt trời xuất hiện! Nhà Thờ lại dâng hiến những hồi chuông đầu ngày...

Bài thơ tôi hôm nay: Bài Thơ Tân Hình Thức?

*

Áo được mặc hở ngực là người con gái vui! Quán cà phê chỗ ngồi đã đông người cười nói...

Cô quán có khi dỗi: anh chờ chút được không? Người đàn ông phiền lòng: “Cô làm nhanh lên với!”.

Hết bão rồi hết lạnh... Thơ đã thành trò đùa! Nói gì cũng là thơ thể hiện Tân Hình Thức!

Giống hai chữ Hạnh Phúc trong cái khuôn Vuông, Tròn... nó là cái tâm hồn, nó là điều tuyệt vọng!

Ý nghĩa của Sự Sống: Mình Là Mình Hôm Nay! Tôi đưa tay bắt tay một người bạn: Chào Bạn!

Bài thơ mới, buổi sáng thấy chán chán, không thơ! Nhưng anh biết em chờ anh hôn em thường bữa...

Đó không phải lời hứa mà đó, một Tuyên Ngôn!

Một Bản Tin Thời Tiết

Cơn gió lạnh ngoài biển bỗng ập vào Cali... một Tiểu Bang
Hoa Kỳ giá, băng, mưa tầm tã...

Mười lăm ngày hoa lá đều tươi tắn vì mưa... Tuyết trên núi thay
hoa, băng dưới lưng thay cỏ...

Không một người đi bộ. Thành phố nào cũng buồn! Xe...
thành đũa đứng đường. Cảnh binh núp hiên chợ!

Hiếu cuộc đời tạm bợ. Ai ai cũng làm thịnh! Tin tức xem
truyền hình chỗ nào không cúp điện!

Mười lăm ngày tê điếng, chao ôi phận-con-người. Đau đốn
thốt một lời: Cõi Đời Là Quán Trọ...

Bạn bè, nghe đây, đó... có người vào Nhà Thương, có người
lên Thiên Đường, có người im lặng suốt...

Bầy nai từng quen thuộc hết đi vào vườn chơi... Chim không
thấy trên trời. Trời bây giờ đầy tuyết...

Những hồi chuông tiễn biệt nghe vang vang mà buồn...
Lòng tôi như tiếng chuông của Giáo Đường dứt đoạn...

*Ai cũng thềm thấy nắng... để thấy thềm bóng mây... hứng giọt
mưa trên tay... rơi ra từ con mắt!*

Một Bức Tranh Thủy Mặc

Trời hôm nay nắng ấm, anh thấy má em hồng, em thoa phấn phải không? Em nói không, tại nắng!

Anh nhìn hoa tươi thắm, anh thấy đầu cũng em! Anh nói tiếp, nói thêm: Em là mùa Xuân nhé!

Năm nay không thường lệ, tháng Ba mà còn Đông. Em không thấy lạnh lùng, tại Trời thương em đó...

Hai đứa mình đi bộ, gió cũng đi theo mình... Hôm nay em áo xanh hèn chi cổ cũng biếc!

Gió mùa Xuân thơm thiết thối mùi hương tuyết băng... Ước chi Xuân cả năm, mình bên nhau buổi sáng...

Tóc em làn gió thoảng hai bờ vai mênh mông...

*

Mình sẽ đi lên rừng, mình sẽ đi lên núi, mình đi tìm con
suối rồi mình thả hoa vàng...

Nước dàu hoa... lang thang... Mình đi ra biển cả. Nhìn Quê
Hương xa quá... mật mờ sương tuyết... xa!

Những con đường mình qua chìm sau lưng ngọn núi. Mãi
mãi là câu hỏi: Nước Non Mình Chìm Đâu?

Anh để em cúi đầu trên ngực anh em thở. Quê Hương mình
không ở, nghĩ cũng buồn... chớ em!

*Em khóc đi cho quên... rồi anh lau em. Nắng! Bờ tre ơ chỗ
vắng rưng rưng bóng Mẹ chờ...*

Mưa Nắng Buồn Truyền Kiếp Những Bài Thơ Nắng Mưa

Bây giờ thì không mưa.
Không mưa, không phải nắng!
Nửa địa cầu đang sáng,
Nửa địa cầu đang đêm...

Bây giờ, anh nhớ em.
Nói hoài câu đó nhé!
Trong cõi đời dâu bể,
Em... như Mẹ như Cha...

Ôi chao là xót xa!
Vì Xa mà mới Xót!
Nước mắt không thể ngọt,
Muối thì mặn, gừng cay!

Chúng ta có bàn tay...
Bàn tay che mưa, nắng!
Thơ Nhã Ca nặng nặng...
Thơ Nhã Ca buồn buồn!

“Đời sống ôi buồn như cỏ khô!
Này anh! Em cũng tựa sương mù!
Khi về tay nhỏ che trời rét,
Nghe giá băng mòn hết tuổi thơ!” (*)

Đó, Nhã Ca “hồi xưa”
Bây giờ chắc cũng thế?
Người con gái xứ Huế,
Tự đứng... đi lấy chồng!

*

Sáng nay, tôi ứa lệ,
nghĩ mưa nắng quê nhà,
nghĩ cái lưng Mẹ Cha,
cống một đời mưa nắng...

Con... đứa nào cũng vắng
Chết, sống đều... thấp nhang!
Rời tuổi Mẹ Cha tàn...
Rời... thôi, Thơ-Mãi-Mãi...

Thương chớ đời con gái
Lấy chồng... mưa bay bay...
“Trời mưa ướt áo làm gì?
Năm mười bảy tuổi chị đi lấy chồng!”.

Bạn ơi những con sông
có sông nào chảy ngược?
Sông Dabla hun hút
... cũng chảy về Mékông...

*Là xa lắm, phải không
... giữa núi trùng trùng điệp!
Mưa, nắng, buồn truyền kiếp
... những bài thơ nắng mưa!*

(*) Thơ Trần Thy Nhã Ca

(**) Thơ Nguyễn Bính

Nước Trôi Dòng Nước Chảy Cái Bóng Nàng Tây Thi

Nếu Tin Thời Tiết đúng: Trưa nay có mưa phùn. Bây giờ trời mênh mông đang bắt đầu hẹp lại...

Gió lạnh. Lạnh tê tái. Hơn hai tuần chưa tan. Mưa nữa, không ngừng-ngang; thôi thì sao cũng được!

Những người xa Đất Nước, đâu chỉ buồn vì mưa? Nắng sáng hay mưa trưa... chuyện- thường-ngày-của-Huyện!

... nhưng mình sao bịn rịn chuyện của đất trời chi? Chuyện thiên nhiên có gì... Sở Khí Tượng đã nói!

Mưa phùn. Mưa không vội. Mình... chậm chậm chờ mưa! Biết đâu cũng có thơ tả cơn mưa nho nhỏ...

Nhắc ai đó là Ngộ... tan học về trong mưa... tóc gió bay như tơ... những tơ mây trước gió...

Tiếng guốc vang ngỡ ngỡ / tiếng trái tim mình reo?

*

Bây giờ đang buồn hiu. Mênh mông sao... có hạn? Nghĩ thế thôi, chán chán thấy lòng mình bất thường!

Sống, Chúa bảo yêu thương! Thương cả mưa cả nắng! Mình nhủ lòng cố gắng / yêu Trời không-chân-dung!

Ngọ giờ chắc có chồng? Phạm Thiên Thư già quá... Cuộc đời thay đổi lạ, bài hát xưa rất xưa...

Cây Thánh Giá mờ mờ / những dấu máu rất cũ - không còn nữa màu đỏ mà hình như màu đen!

Chúa bỏ Anh-Chị-Em! Thừa Cha, có phải vậy?

*

Mình bật que diêm cháy. Mình thả khói thuốc bay. Vui hay buồn trưa nay? Bài thơ đang bình thản...

Mong còn chút lãng mạn / không biết rồi có không? Mơ mơ áo lụa hồng... Mơ mơ sông êm ả...

Ngoại ở đâu mờ mả / trong cõi đời biển dâu? Sông đang bao nhiêu cầu! Trời ơi buồn bát ngát...

Mưa phùn không có hạt! Nếu mà trưa nay mưa... Mình chắc mắt mình mờ... nhớ mặt trời biết mấy!

Nước trôi dòng nước chảy cái bóng nàng Tây Thi...

Quả Thật Chưa Mùa Xuân Hoa Hồng Nở Và Khóc

Mưa thôi, không có gió. Nước thẳng giọt, lạnh tê! Mùa Xuân vẫn không về để tung tăng Chúa Nhật!

Hôm qua, mưa gió khắp / không biết chim bay đâu? Sáng, dưới những mái lâu / không tiếng chim nào hót...

Không lẽ đây Cà Tót? Không lẽ đây Tà Dôn? Trong tôi, chiến tranh còn? Đổ lòm những giọt máu?

Không! Nước mà! Tuôn rào rào... Phải chi tôi có Đạo / húng tiếng chuông Chùa ngân...

Tháng Ba, tháng mùa Xuân, tiệm ăn chưa mở cửa! Tôi muốn nhìn cảnh phố, nghe tiếng máy của xe...

Đường, không một bóng xe! Nhà, đèn khuya chưa tắt! Chao ôi ngày Chúa Nhật, người người còn ngủ sao?

Tôi lấy chiếc khăn lau / cho mặt mày tỉnh táo. Tiếng tiếc mình không Đạo để ít nhiều băng khuâng...

Quả thật chưa mùa Xuân. Hoa hồng nở và khóc...

Tình Sử

Roméo và Juliette gặp nhau
trong hầm để xác,
Virginie gặp Paul
bên bờ đại dương bát ngát...

Tình Yêu là vô hạn
không có ngày hẹn hò,
nhưng những con đò
vẫn quay về bến mộng!

Loài người vẫn cứ sống
trong Tình Yêu vô biên
Biển có lúc lặng yên
để Tình Yêu tâm sự!

Yêu nhau là thương nhớ,
truyện cổ tích vẫn hay!
Tóc em vẫn bay bay...
Ai bảo em con gái?

Anh sẽ nhường bên phải
để nâng em lên ngôi,
lên cao nhất núi đồi
Một Vì Sao Rạng Rỡ...

Em ơi là anh nhớ,
vẽ em bầu trời đêm!
Em tuyệt điểm như Tiên,
em tuyệt vời Nhan Sắc!

Em Tình-Yêu-Có-Thật
vẽ đầy những trang thơ!
Không bao giờ sao mờ
vì em vàng trăng sáng!

Anh hôn em trên trán,
tóc em trùm bờ vai!
Em là nụ hoa mai
nở trên môi hồng ngát...

*Tóc em không có bạc
trời vẫn xanh trời xanh!
Ánh mắt em long lanh,
chỗ nào em cũng vậy!*

Tùy Bút Tháng Ba Hai Không Hai Ba

Năm nay trời ngộ thiệt / cú mưa bão hoài hoài. Mưa gần
trọn tháng Hai, đầu tháng Ba mưa tiếp!

Nắng một ngày không kịp / phơi cái áo cho khô! Nhiều
người ngủ như mơ: Cáo Phó đăng đầy báo!

Không có tên cho bão. Cứ nói bão vậy thôi! Không có nắng
cho trời / nên đất luôn ẩm ướt!

California đã thừa nước! Điều đó thật là mừng! Cũng là
“triệu chứng” rừng sẽ có nhiều trận cháy!

Của Trời cho tay phải, tay trái lấy lại ngay! Chuyện đó xưa
tới nay, California là... thất vọng!

*

Việt Nam từng trông ngóng / nước Mỹ là bạn bè. Năm 1973
ai dè: Mỹ rút về “danh dự”.

Lịch sử ghi thế sự. Lịch sử, chép nhân tình! Tiếng gọi là
Đồng Minh, Tình phơi bày mưa gió!

Nhà Thờ, hình tượng Chúa / im lặng đến rợn người. Nhà
Chùa tiếng chuông rơi... nhạt lên toàn nước mắt!

Bao nhiêu điều bí mật lộ ra Niềm Xót Xa... giống ngày nắng
hôm qua không ai ngờ mưa nữa!

Người Việt đến đây ở... an ủi “Ở Với Trời”.

...

Thân Tình Ký Thác

Bạn bè mới nhắc đó, vài ba đứa không còn... Thời gian đã hao mòn / cho sức người chịu đựng!

Bạn bè ai còn sống / đành nhủ thế mà thôi! Thương quá những nụ cười / nở bên trời hiu quạnh!

Nhang tàn rồi đặc quánh / trời sương khói Cali!
Nhớ lại thời cụng ly, để làm chi không biết?

Sinh tử là ly biệt. Đò không đi qua sông! Đò theo nước một dòng... người ta gọi: đò dọc!

Tôi nhớ Bình Nguyên Lộc, Đò Dọc, truyện của ông, viết về gái-không-chồng bèo bồng dòng thế sự!

Tôi làm thơ mót chữ / rồi sẽ viết gì đây? Chuyện phương Đông, phương Tây, chuyện từng ngày thao thức?

Có người bảo Tổ Quốc / là chuyện của lâu đời... Có người nói Đổi Đời / là chuyện của giai đoạn!

Rất nhiều người suy đoán: Nước Mình Có Tương Lai... vậy mà đâu có ai / trở về nhìn Đất Nước!

Đò dọc đi nước ngược, quá khứ xa càng xa... Bạn bè đó, vài, ba / đứa vừa xa. Mất hút!

*

Thôi! Ngọn đèn tắt phụt! Con quạ đứng kêu sương! Con người nhớ Quê Hương / ước gì như con quạ!

Kiều Thệ Thủy có bốn câu thơ là lạ:

Hôm trước về thăm lại mộ nàng,
Con tàu Phan Thiết đỗ Sông Phan,
Chàng trai đứng lặng trong nhang khói
Tắt ngúm từ lâu dưới cỏ vàng... ”.

*Bạn, tôi, một thuở tan hàng, đọc đây mà thấy... Vội vàng lau...
nha!*

Trăm Năm Côi Người

Bùi Hồng Sỹ ra đi!
Ngọc Hoài Phương từ già...
Ôi rồi đi hết cả... dù tháng Hai thiếu ngày!

Đi... mà là Chia Tay, là Chia Ly, cũng thế!
Cái tay nào gạt lệ? Cái tay nào... chào nha?

Không một tiếng kêu la, chỉ khóc thầm âm ức!
Không ai có Tổ Quốc... những người sống Tha Hương!

Ai gây cuộc tang thương, bà Huyện Thanh Quan hỏi... khi
bà đi qua núi... tiếng tim đập đau lòng!

*

Chỉ hai chữ Núi Sông mà người ta khổ sở. Ở, Tổ Quốc không
có, đi... rồi về nghĩa trang!

Thương quá đời lang thang... những người lính-không-
súng, chết để lại cảm động... cho anh em kế thừa!

Tôi nhớ Hồ Dzếnh, thơ, hai câu, buồn quá đời: “Gió ơi có
thổi mây về Bắc, chậm chậm cho ta nhẩn ít nhời... ”.

*Tôi cũng nhớ Tú Xương, mở miệng là Đù Mẹ! Ở đâu thì cũng
thế, trăm năm côi-con-người!*

Đệ Nhất Chu Niên

Một năm! Ô! Đã một năm? Em mà không nhắc, anh không nhớ gì! Một ngày rồi đã qua đi, một năm có mấy trăm ngày cũng qua!

Sáng, bình minh. Tối trăng tà. Biết thôi như thế hiểu là thời gian. Hiểu là...trời đất miên man, hiểu ta như đóa hoa tàn... để quên!

Con đường có xuống có lên, con trăng có lúc nằm trên đầu Đình. Xưa nay hai chữ Ta Minh, nhớ mà nhắc lại thành linh bỗng đau!

Nên anh lòng nhủ cách nào để quên cả giấc chiêm bao nửa vời. Nước Non chỉ nửa cuộc chơi, đời anh một nửa cuộc đời nên khinh!

Em không làm anh bức mình, nhưng anh quả thật quên anh bao giờ...thì em nào khác bài thơ từng con chữ chạy mờ mờ đường khuya...

*

Đường khuya lác đác bóng xe, bóng con trăng lạnh lá dè dặt rơi. Đôi khi anh nói nghẹn lời, tả đêm như thế, tả người, tả ai?

Tả em? Câu nói gió bay? Câu thầm thì nhắc nhớ ngày năm xưa? Một ngày không nắng thì mưa, một năm neo đậu thì dò không trôi?

Một năm! Ồ! Một năm rồi! Cảm ơn em lắm, nụ cười một năm...Anh đi lót ổ anh nằm, thời gian em cứ hãy cầm đi, đi...

Hình Xưa Bóng Cũ

Hình xưa bóng cũ. Người xưa. Cố nhân ơi vẫn không ngờ cố nhân! Chạnh lòng nhau nửa chừng Xuân, nửa con trăng ghen, nửa vàng khói sương...Nửa, ta, người, vẫn nửa đường, nửa con tim héo, nửa hồn thơ bay...

Hình xưa bóng cũ vẫn xoay, nhỏ bao nhiêu lệ mới đầy biển quê? Nửa hàng dừa, nửa hàng tre, nửa cây khế ngọt, nửa me trái vàng. Người à, rồi giấc mơ tan, rượu Gò Đen một ly tràn một đêm? Dò nào dò nữa anh em, súng gươm cứ để đầu thêm trăng soi...

*Nói như một nửa khóc cười. Nói như mới gặp mà thôi chia lìa.
Người về như bóng ma khuya, mai tôi đi liệu có về nửa đêm?*

Nói cho cùng, nói với em: rằng thương rằng nhớ rằng quên nữ nào! Em về đâu nửa chiêm bao, nửa cơn mộng đủ cho trào nhớ nhung. Xưa, anh ở núi ở rừng, ở trong hang hốc mà lòng ở đây. Câu ru Má nhắc từng ngày, thủy chung hai chữ giữ hoài trăm năm...

*

Hình xưa bóng cũ còn nằm trong trang sách cũ mình cầm tay trao...Em đi trời mọc mây sào, lòng anh một nửa vờn sau bước người... Bốn mươi năm nhĩ, ôi Trời, nhớ thương không nguội đời tôi bão bùng. Ép cho em cánh sen hồng, ép cho em đó tấm lòng cố nhân!

Mai về hôn Ngoại trán nhăn, hôn vì sao rụng, hôn vàng trăng bay... Bài thơ xin dứt chỗ này, thêm câu nào nữa sợ đầy xót xa...

Đạ Ký

Một giờ đêm. Khuya khoắt. Nói thêm là khuya lơ. Sao trên trời đã mờ. Trăng trên trời đã nhạt. Sương mù đang tản mát bay bay trùm núi non. Có thể sao không còn. Có thể trăng sẽ khuất. Đời, ai còn, ai mất? Bè bạn của tôi ơi...

Tôi mở đèn ngồi chơi với một tờ giấy trắng. Đêm bình yên lặng lặng.

Đêm bình yên lặng lặng. Không có tiếng dế kêu. Vài giọt sương trong veo trên lòng gương cửa sổ.

...Và đêm như thế đó bắt đầu hồi một giờ. Tất cả đều lặng. Mờ. Trăng. Sao. Và phố xá. Chỉ đèn vàng hắt hiu.

Một Buổi Chiều Như Mỗi Buổi Chiều

Một buổi chiều như mỗi buổi chiều, ai người xa xứ chẳng buồn hiu?

Một buổi chiều không phải buổi chiều, trời còn ngả bóng nắng trưa xiêu?

Một buổi chiều không nhớ không thương, đổ ai mà bút được linh hồn!

Đừng đưa tay chạm lên vàng trán, đừng cúi đầu ngăn nước mắt tuôn!

Một buổi chiều trong vạn buổi chiều, phần ba đời sống đã bao nhiêu?

Đếm coi mộ chí còn ghi chữ, còn bám tàn nhang gió hát hiu!

*

Một buổi chiều tôi nói với ai nhớ thương không đủ nắng
lung lay...

Cũng không đủ dẫu mưa tầm tã rồi rã vì sao những nắm
tay?

Một buổi chiều ôi vậy có xa? Có đau đớn lắm nước ôi nhà?

Có xưa như những trang huyền thoại? Có thấy gần bên một
bóng ma?

*Em mãi mãi là trăng quá khứ, là chiều tím ngắt nắng hoàng
hôn...*

Và anh không thể không lau mắt mới nói cay mùi dạ lý
hương...

Không Ai Khép Được Cửa Không Gian

Chúa Nhật. Mình không phải tín đồ. Tơ mơ ngồi đếm tiếng chuông Chùa vang vang trong gió ngân trong nắng. Cây trụ đèn kia cũng ngân ngơ.

Mình chắc mình như cây trụ đèn. Đời sao kệ nó, chẳng bon chen. Bạn thăm, dừng bước nhìn xe cộ. Mình đợi một người. Ai thế em?

Mình biết mình không chỉ bữa nay, làm thơ mới nhắc đến ai – Ai? Mà ngàn năm trước, ngàn năm trước, Thánh Giá trên đồi Chúa mỗi tay!

Mà ngàn năm trước, ngàn năm trước, Phật chỉ trắng và Phật nói trắng. Mình để bàn tay lên ngực trái, nghe tim mình đập, nhớ em chẳng?

Ngàn ngàn năm trước ngàn năm nữa, tử tử bài thơ một chữ Tình. Mình hiểu vì sao chuông thánh thót...vì không ai khép được mônг mônг!

Ôi em áo lụa năm mười bảy chỉ mặc cho ngày Chúa Nhật thôi, hai họ nâng ly câu chúc tụng, ướn nhòe chéo áo lệ em rơi...

Trời mưa ướt áo...^() hay em khóc? Nguyễn Bính làm thơ cảnh
lữ làng, mình có làm thơ như Nguyễn Bính chắc buồn cũng đủ
tiếng chuông vang?*

Chúa Nhật mình không phải tín đồ, giữa tay ngời húng
tiếng chuông xưa. Giàn bông giấy đỏ bên hàng xóm, anh
đỏ mắt chờ em ngỗ trưa...

^(*) Thơ Nguyễn Bính: Trời mưa ướt áo làm gì, năm mươi bảy tuổi
chị đi lấy chồng...

Vàng Trăng Đêm Mười Chín

Đêm nay, đêm mười chín, trăng đã khuyết mấy phân. Nhớ em, anh nhìn trăng, buồn ơi vàng trăng khuyết!

Trăng khuyết trên hồ biếc, sóng gợn trăng lung linh. Anh nhớ em lặng thinh, nghe trên cành gió động.

Nhớ tóc em lỏng lẻo, trăng năm nao đêm Rằm, em mới tuổi mười lăm, muốn hôn em không dám...

Bởi anh, bàn tay trắng, cuộc chiến thì dây dưa, anh thi rớt hoài hoài, không chừng bị gọi lính...

Anh buồn rồi quyết định: mình phải đi vào đời, sông núi khi cần người, anh làm người có ích...

Anh rời xa Đà Lạt, anh đi xuống Nha Trang, anh học làm giáo làng...lỡ mai này nhập ngũ...

Anh thành Thầy-Giáo-Nhỏ, nộp tiếp đơn đi thi, anh bước tiếp đường đi về chân trời sáng sủa...

Lớn chút, bước vào cửa một quân trường, phải vào. Chín tháng dài gian lao, chín năm dài tác chiến...

Hỏi thăm em, mát, biển, còn vàng trắng trên non...Biết em đã sang ngang. Biết gì thêm...Không biết!

Đêm nay nhìn trăng khuyết. Nửa Thế Kỷ hơn rồi...Hai đứa hai cuộc đời. Hai trời xa thăm thăm!

Anh không có ai nhắn hỏi thăm Đà Lạt xưa. Em có như thế chưa hỏi thăm Đà Lạt cũ?

Hỏi em tuổi còn nhỏ, em đâu có biết gì! Anh thì tuổi Xuân Thì, vào cuộc đời...cũng ngộ!

Cuối con đường gian khổ, trên đầu anh, vàng trắng! Vàng trắng ôi vàng trắng... trăng hạ tuần... đang khuyết.

BẠT

Mỗi Ngày Một Ngày

Mỗi ngày của tôi thật giản dị: nhìn mây bay qua. Ai cũng như thế cả. Đó là chuyện bình thường. Không có gì là không bình thường hay khác bình thường. Không cần phải chú ý về sự bay của mây. Mây hợp rồi tan. Mây tan rồi mây tụ. California là tiểu bang thường nắng nhiều ngày hơn mưa trong năm. Trời lạnh thật lạnh trong vài tháng cuối năm, trời nóng thật nóng trong năm sáu tháng giữa năm. Mùa Xuân ở California chỉ là thoáng chốc. Mùa Thu cũng thế, thoáng chốc. Cái hay của trời đất ở California: ban ngày nóng thì ban đêm mát, ngoài trời và trong nhà. Ban ngày lạnh thì ban đêm... ấm, ngoài trời cũng như trong nhà - ban ngày người ta mặc nhiều áo, ban đêm người ta đắp nhiều mền. Thật là giản dị. Giản đơn hay đơn giản cũng là nghĩa suy ra từ giản dị. California không có triết gia để mà trầm tư hay để mà cãi cọ.

Tôi nhìn, thấy mây bay qua... tôi làm thơ. Anh cũng nhìn thấy mây bay qua, anh đâu có làm thơ? Mình cứ là mình... Người mình có câu ca dao thật ngộ: *“Nhớ ai ra ngắm vào ngơ, nhớ ai ai nhớ bây giờ nhớ ai?”*. Nói thế chơi cho đỡ buồn cái miệng, chớ nếu cứ nhâm nhi hoài thì thành triết lý! Chẳng có ai ở California này được người đời tôn tụng Triết Gia, chắc là vì thế? Tôi có đi, đi ngang hay đi tới, nhiều nơi trong đời tôi: đi học xa nhà, đi lính, đi “trình diện học tập cải tạo”, đi làm thợ vịn, rày đây mai đó... Mỗi chân thì ngồi xuống hay đứng lại... nhìn mây bay qua...

*

Những dòng trên đây, bạn ạ, chỉ là mây bay qua bên ngoài khung cửa căn phòng tôi đang ngồi... để tôi viết bài Bạt cho tập thơ tiếp nữa của tôi. Tôi làm công việc “đương

nhiên” của tôi, có thể dị ứng với “tất yếu”. Mỗi cuốn sách cần bài Tựa hơn cần bài Bạt. Có được bài Tựa là quý rồi: nó nói lên cái Đại Ý của cuốn sách. Bài Bạt na ná nội dung bài Tựa, có cũng được, không cũng được. Tác giả nhờ ai viết thì được Khen chớ không bị Chê. Làm khổ nhau, sướng gì cho mình? Tôi gánh vác luôn cho dày thêm cuốn sách, nghĩ vui nên làm lấy! Hồi nãy giờ, bạn thấy tôi nói tào lao, tồ lô không hà... vì tôi thương tôi một phần, tôi cũng muốn bạn thương cho bạn một phần: Sống ở đời, chúng ta cần có nhau! Trịnh Công Sơn căn cứ vào cái gì, cái bá láp chẳng, mà nói: “Đời sau sỏi đá cũng cần có nhau!”.

*

Chừng một tuần lễ nữa thôi thì bản thảo tập thơ này tới nhà xuất bản để ở đó lo thủ tục cuối cùng rồi giao cho nhà in... Tôi được nhìn xem nó trước. Vẫn như bao lâu nay, Thiên Nga luôn là người bạn nhỏ tận tụy. Từ hơn 200 bài thơ mới từ cuối đông trước sang cuối xuân này của tôi, Thiên Nga giúp lựa chọn, xếp chương... thành một tập thơ. Thiết kế bìa, dàn trang, phụ bản ảnh là tình nghĩa, là công lao của Thiên Nga và các con - phần tôi chỉ có hơn trăm bài.

Tôi không biết nói gì hơn ngoài hai tiếng Cảm Ơn. Tôi đang ở Mỹ, điều nước Mỹ cho tôi ngưỡng mộ là... không hiểu tại sao nước Mỹ này, dân Mỹ này bày ra việc in Thiếp Cẩm Ôn Quá Đẹp! Trên mỗi tấm thiếp còn có những câu rất giống Thơ, thật ra chỉ là câu nói tỏ lòng rất-đôi-biết-ơn! Thơ tôi có duyên, tôi tuy không được nhiều người đọc tới, ít ra có người đọc, tôi cũng đã thành công là đánh động tình người.

Tôi làm thơ, nhiều, nhiều... trên nền tảng là Những Đám Mây Bay Qua... thôi... Coi như Tích Nhân Dĩ Thừa... vậy, có được không nhỉ? Bài thơ Bảy Chữ Tám Câu của Thôi Hiệu xưa xa cứ hoài nhức nhối tâm can! Nhất là hai câu cuối bài: *“Nhật mộ hương quan hà xứ thị / yên ba giang thượng*

sử nhân sâu!”. Xa Đất Nước không phải là Mất Nước... Ông Phan Bội Châu nhiều năm bôn ba, đây, đó, tác phẩm của Ông là tấm chân tình: Hải Ngoại Huyết Thư! Để gì có ai trích máu viết thành sách lệnh dênh trên biển không? Ôi chao đời là bọt bèo!

Tôi rời Đà Lạt đã lâu. Tôi biết ơn Thiên Nga - cô bé ngày tôi xa Đà Lạt mới lên mười... Tôi vẫy tay chào ông bà Khổng Vĩnh Thành, bạn đồng nghiệp dạy học của tôi (ông là Giáo Sư Trường Trí Đức), vẫy tay chào cô bé lên mười (cô bé này bà con của Ông Khổng Vĩnh Thành) tính tới nay bao nhiêu vật đổi sao dời mà tình bất biến!

*

Cuối bài Bạt, tôi xin mượn hai câu của Nguyễn Đình Chiểu, nha! “Lời quê dù vụng hay hèn / cũng xin lượng biển uy đèn thứ cho!”.

Trần Văn Lệ

MỤC LỤC

Thay Lời Tựa – Mỗi Ngày Mây Vẫn Bay Qua Đây	7
Cảm Ôn Em Tình Yêu	11
Chấm Dấu Hối Nha Câu Đó Trên Đầu	13
Dãy Hoa Nép Mặt Gương	
Lòng Bóng Ngàn Liễu Rung Cương Sóng Gợn Tình	15
Đà Lạt Nơi Tôi Tha Thiết Bây Giờ Còn Mây Mây Trời	17
Em Ơi Sáng Nay Có Mưa	19
Nhà Khép Cửa Đêm Đêm Mở Mắt	21
Nhật Giùm Anh Với Giấc Chiêm Bao	23
Đã Là Hoa Thì Đẹp	24
Đêm Qua Không Có Mưa	25
Đóng Lại Cái Nắp Viết Thả Bài Thơ Gió Bay	27
Không Chỉ Một Người Nói Đời Là Giấc Mơ	29
Tôi Ra Ngõ Đứng Ngó	33
Tờ Giấy Trắng	35
Tứ Tuyệt M	37
Tứ Tuyệt Tràng Giang	38
Thơ Đợi Mưa Chiều Thơm Ngát Gió	40
Hứng Nắng Làm Thơ	42
Mỗi Đóa Mimosa Một Nụ Tình Xưa Cứ Nở	44
Chim Báo Bão Kêu	45
Chiều Mưa Và Gió Bay	46
Em Báo Tin Vui Đà Lạt Nắng	47
Em Qua Sông Lá Thu Vàng	49
Dòng Thời Gian	50

Nắng Xuân Tàn Đã Tắt Đồi Còn Ai Lung Linh	53
Độc Thư Em Ngày Tết	54
Đổi Lịch Treo Tường	56
Đơm Lộc Mừng Xuân	58
Em Có Đang Băng Khuâng Cho Anh Chút Buồn Trong Mắt Nhé	59
Em Mãi Em Là Hương Quý Phi	61
Hình Như Cái Hoa Nó Nói	62
Hồi Âm Một Email Tết	64
Hồi Ưc Đà Lạt	65
Hôm Nay Là Tết Mà Không Tết	66
Hồn Tôi Ngựa Muôn Dặm Dừng Đâu Buồn Trong Mây	68
Mười Năm Giấc Chiêm Bao	70
Mây Trên Đầu Núi	73
Ngồi Lại Tâm Tư	74
K' Beu Yêu Quý	76
Khai Bút Năm Quý Mão	78
Nói Mấy Cũng Không Vừa	79
Mỗi Câu Thơ Xuống Dòng	80
Một Chỗ Đứng Trên Đèo Ngoạn Mục	82
Rừng Đang Cháy Trời Rừng Rưng Nước Mắt	84
Nắng	86
Sáng Hôm Nay Hết Bão	88
Sẽ Là Dòng Nước Chảy Về Cho Em Băng Khuâng	89
Tết này Rực Rỡ Em Là Mùa Xuân	90
Tiếng Sóng	93
Tiếng Trăng	94

Thông Điệp Mùa Xuân	96
Thời Gian Động Lại Từng Con Mắt	98
Thương Quá Là Cái Nhìn Của Con Chim Trốn Gió	100
Về Đâu Trong Trời Mờ Mịt Mưa	102
Viết Thiếp Mừng Xuân Rồi Xé Hết	103
Anh Gửi Về Em Qua Gió Một Bản Thông Tin	105
Ba Giờ Sáng Chưa Nắng	108
Bài Thơ Mới	109
Bão Tố Gió Mưa Tiếp Theo	113
Bao Giờ Tôi Làm Được Cho Đà Lạt Bài Thơ	114
Sống Thác Thơm Lừng Hương Hoa Thơ	116
Bonjour Valentine	118
Buổi Sáng Công Viên	120
Bước Chân Thời Gian	122
Cảm Ơn Màu Xanh Lá Se Sắt Ngàn Ngàn Thông	124
Cỏ Thơm Làn Giở Trước Đèn	126
Cắm Tú Cầu	128
Cơn Bão Tiếp Theo Đã Tới	130
Cơn Mưa Nước Đá Trong Chiều Ngày Lễ Tro	133
Chuông Nhà Thờ Ngàn Một Bầy Giờ Nhường Gió Mưa	134
Đà Lạt Dễ Thương Trong Ký Ức	136
Đà Lạt Mình Trên Nước Thụy Sĩ	138
Trong Cảnh Có Tình	139
Giữa Ngày Mưa Nắng	140
Hai Thế Kỷ Một Dòng Sông Thời Gian	141
Happy Valentine's Day	143

Hăm Chín Tháng Giêng Năm Quý Mão	145
Hoa Hồng Trắng	147
Có Bài Thơ Như Vậy	149
Hôm Qua Hôm Nay	150
Ngón Tay Út	153
Lòng Thơm Chữ Nghĩa Cắm Ổn Em	154
Mỗi Câu Thơ Xuống Dòng	156
Cầm Trong Tay Hoài Một Bụi Khói Sương	158
Sau Valentine's Day Hạnh Phúc Con Người Ban Cho Nhau Thôi	160
Sâu Xa Nỗi Nhớ	162
Tôi Ngồi Rất Lâu Ngồi Nhà Thờ Đó	164
Tha Lỗi Tôi Lan Man Nhé Hoa Vàng Trước Ngõ	166
Ước Gì Anh Được Hôn Từng Ngón Chân Em Nhỉ	168
Về Huế	169
Trải Ra Tờ Giấy Trắng Viết Gì Đây Cho Em	173
Đà Lạt Dễ Chi Quên	175
Có Con Sông Trên Trời	177
Đầu Tháng Ba Mưa Vẫn Đổ Giờ	178
Đường Dèo Mimosa Đà Lạt	180
Em Ơi Nắng Đẹp Như Là Lựa	182
Hết Rồi Xe Lửa Thấp Chạm Đà Lạt	184
Hoa Vĩ Em Hoa Nở Tím Cành	186
Hôm Nay Là Ngày Mới Bao Bùng Vẫn Hôm Qua	188
Mỗi Đường Tóc Tưởng Mấy Nhiều Sông	189
Một Bài Thơ Tân Hình Thức	193
Một Bản Tin Thời Tiết	195

Một Bức Tranh Thủy Mặc	196
Mưa Nắng Buồn Truyền Kiếp Những Bài Thơ Nắng Mưa	198
Nước Trôi Dòng Nước Chảy Cái Bóng Nàng Tây Thi	200
Quả Thật Chưa Mùa Xuân Hoa Hồng Nở Và Khóc	202
Tình Sử	203
Tùy Bút Tháng Ba Hai Không Hai Ba	205
Thân Tình Ký Thác	206
Trăm Năm Cõi Người	208
Đệ Nhất Chu Niên	209
Hình Xưa Bóng Cũ	211
Dạ Ký	212
Một Buổi Chiều Như Mỗi Buổi Chiều	213
Không Ai Khép Được Cửa Không Gian	215
Vàng Trắng Đêm Mười Chín	217
Bạt – Mỗi Ngày Một Ngày	219

Liên lạc Tác giả
Trần Văn Lệ
letran482o@hotmail.com

Liên lạc Nhà xuất bản
Nhân Ảnh
han.le3359@gmail.com
(408) 722-5626